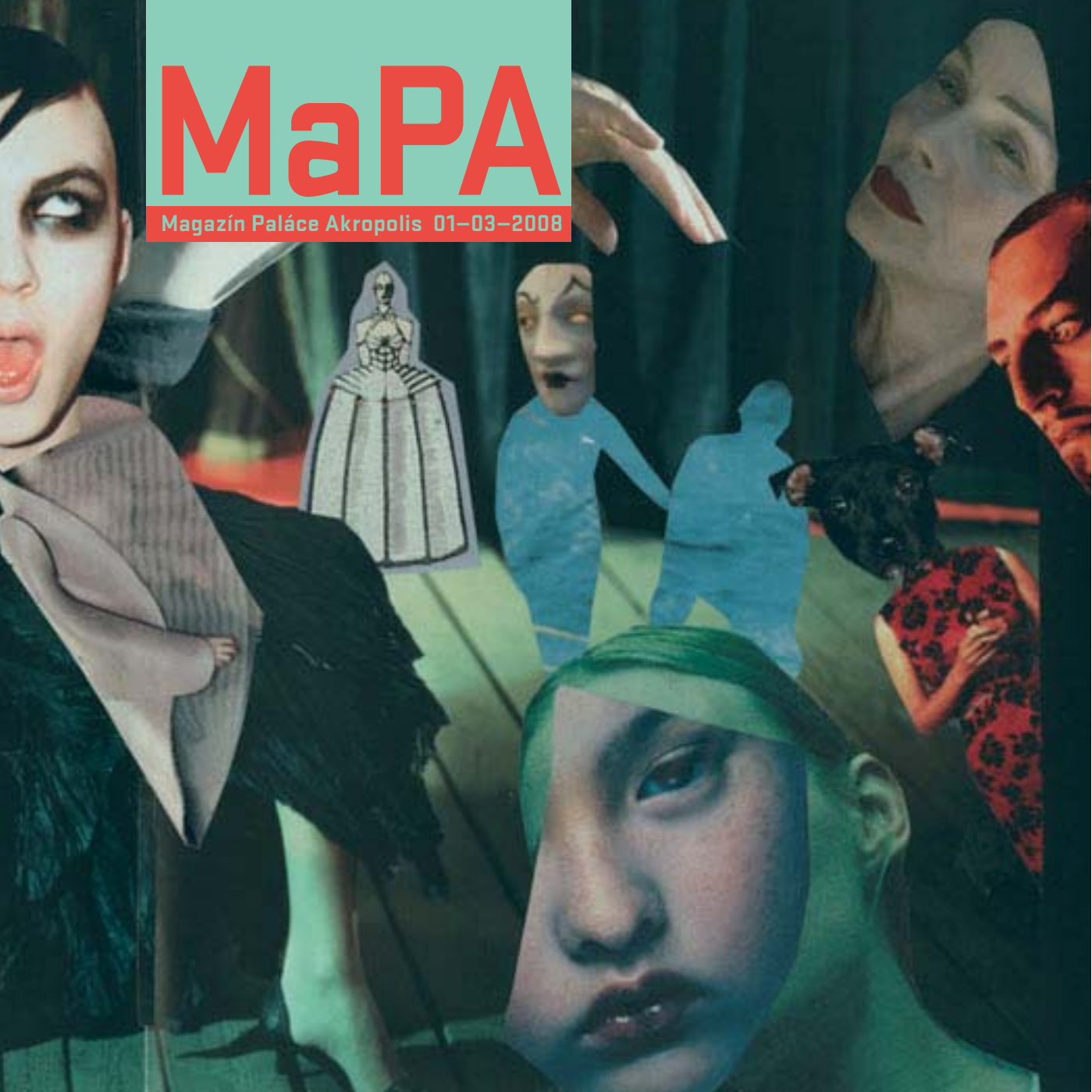

MaPA

Magazín Paláce Akropolis 01-03-2008

OBSAH

- 02 ---- Editorial
- 04 ---- Divadlo tady a teď
- 06 ---- Do bláznivých projektů se vrháme po hlavě **DIVADLO LETÍ** – rozhovor
- 08 ---- Je třeba mít víru a být silný **DÉCALAGES** – rozhovor
- 11 ---- Místo snů divadlo **ART MARATON** – pozvánka
- 12 ---- Esence ženství za zrcadlem **SPOLEČENSTVO BEZHlavÝCH/ SPITFIRE COMPANY** – rozhovor
- 16 ---- Japonský rybář v ***** hotelu **DIVADLO DEMAGO** – profil
- 18 ---- Romathan na slunci – recenze
- 20 ---- 13. Festival Integrace Slunce 2007 – fotografické ohlédnutí
- 22 ---- Jedna žena potká jinou zmiji **@LMA @LTER** – Podivná ty, podivná já / Páchne tu smrt – recenze
- 24 ---- Ve dvou tělech **DUDA PAIVA PUPPETRY AND DANCE** – profil
- 26 ---- Divadlo Husa na provázku – profil
- 28 ---- Vítání roku myši Čínský festival 2008
- 31 ---- Dogma akustického zvuku **JOSÉ GONZÁLES** – profil
- 32 ---- Na vrcholu evoluce popu **DATAROCK** – profil
- 34 ---- V rytmu křupajícího sněhu **MÚM** – profil
- 36 ---- Bejbypank **KAŠPÁREK V ROHLÍKU** – profil
- 37 ---- Future Line opět na scéně
- 38 ---- První linie – účastníci Future Line – anketa
- 40 ---- **ONE NIGHT BAND / COSTO RICO / HM...** – profily
- 41 ---- Zpívejte s námi, jestli znáte texty **THE WHITEST BOY ALIVE** – profil
- 42 ---- Elektronická magie z modrých států **BLUE STATES** – profil
- 43 ---- I-DY-LA! **SESTRY STEINOVY** – reportáž
- 44 ---- S Digitalism alles gutte – reportáž
- 46 ---- Nejlepší věci vznikají přirozeně **NATHAN FAKE** – rozhovor
- 48 ---- Folk pro digitální éru **TUNNG** – profil
- 49 ---- Nejpomalejší kapela na světě **EARTH** – profil
- 50 ---- Je t'aime, moi non plus **JANE BIRKIN** – profil
- 53 ---- Transylvánský skřivánek **FANFARE CIOCARLA** – profil
- 54 ---- I kdybych hrál nacistické marše, bude to klezmer **AMSTERDAM KLEZMER BAND** – profil
- 56 ---- Resumé
- 58 ---- Fotogalerie Kryštof Havlice

Divadlo tady a teď

Do Paláce Akropolis divadlo patřilo od začátku. Ne vždycky se mu tam i dařilo, spíš naopak – problémy často střídaly komplikace, potíže a těžkosti. Vždy se ale našli nezdolní a neúnavní hrdinové, kteří se Sisylvskou zarputilostí tlačili divadelní balvan po prudkých žižkovských ulicích, nahoru k Akropoli.

Když architekt Rudolf Václav Svoboda postavil v roce 1927 na nároží ulic Libušina (dnes Kubelíkova) a Veleslavínova (dnes Víta Nejedlého) svůj monumentální dům, umístil do něj – vedle luxusních bytů, vyhlídkové terasy a kavárny – i moderní multifunkční sál s kapacitou 430 míst, velkým jevištěm, orchestríštěm, železnou oponou, zvukovou aparaturou a promítací technikou. O jeho nájem měl zájem i Vlasta Burian, prvním uměleckým ředitelem Divadla Akropolis se ale stal Prokop Laichter. Jeho koncepce byla na tehdejší poměry relativně smělá: chtěl se stejnou dramaturgickou i produkční péčí uvádět lidové veselohry i literární premiéry, populární operety i hodnotnou činohru. Ambice vychovávat žižkovské publikum Laichterovi nevyšla a během dvou let program umělecky stále upadal. Ani další ředitelé (Karel Třešňák a Břetislav Hrstka) ve zkvalitňování repertoáru a propagaci nové scény neuspěli.

Na lepší časy se začalo blýskat po rekonstrukcích v roce 1939, kdy se v Akropoli usadilo Moderní divadlo Jiřího Kladovského s kvalitním činoherním souborem. Ovšem ne na dlouho, v období protektorátu byl divadelní provoz opět utlumen a prostor sloužil pouze jako občasně kino. Krátké obnovení činnosti v roce 1946 pak bylo nemilosrdně ukončeno nástupem komunistické diktatury. Od roku 1948 byla v divadelním sále postupně dílna Supraphonu, sklad brambor, látek a cementu, a to až do roku 1991, kdy jej získala Žižkovská divadelní a hudební agentura.

Po rozsáhlé rekonstrukci byl provoz Paláce Akropolis, coby multikulturního centra, zahájen v roce 1996. Počátek novodobé divadelní historie je spjat zejména s divadlem Sklep a s Pražskou pětkou. Na sklonku 90. let se Palác Akropolis stal domovskou scénou jedné z výrazných mladých a talentovaných skupin – Divadla M.U.T. Jako jedni z prvních v Česku uváděli tzv. cool dramaturgii, tedy díla současných evropských autorů, v nichž se nešetří drastickými výrazovými prostředky a kontroverzními tématy. Členové Divadla M.U.T. tvořili celou divadelní dramaturgii Paláce Akropolis, zvali zahraniční i domácí divadla, pořádali festivaly a workshopy.

S Akropolí spolupracovala řada uměleckých osobností, vystoupily zde skupiny Teatr Novogo Fronta, Farma v jeskyni, Forced Entertainment z Velké Británie nebo Vertigo Dance Company z Izraele.

Od roku 2005 tvoří představení pod hlavičkou „dVA“ – tedy divadlo v Paláci Akropolis – asi třetinu z programové nabídky velkého sálu. Program není stylově vyhraněný, snaží se mapovat současnou divadelní tvorbu napříč různými žánry, ať už je to pohybové divadlo, nový cirkus, loutkové divadlo, multimediální představení anebo činohra. Cílem je, v souladu s celkovou koncepcí Paláce Akropolis, představovat soubory a jednotlivce, jejichž tvorba nezapadá do dramaturgie tradičnějších divadel a je běžně nazývána jako „alternativní“. Hledá nové směry, nové způsoby vyjádření, překračuje hranice klasického divadla. V programu dVA dostávají pravidelně prostor výjimečné projekty amatérských souborů vedle etablovaných zahraničních a českých umělců.

Aktuální programovou skladbu dVA tvoří tři základní koncepční linie, samostatné projekty. Stagiona uvádí hostující divadla převážně z České republiky, First Run prezentuje inscenace, které vznikají v produkci nebo koprodukcii Paláce Akropolis a Off Off představuje, v Čechách většinou premiérově, zahraniční divadla a performery, kteří mají význam v evropském nebo světovém divadelním kontextu (mezi jinými Derevo (Rusko), Theatre Sláva (Švédsko), @lma @lter (Bulharsko), soubor Čínské divadelní akademie (Čína, Peking), OM-2 (Japonsko) atd.). Svou otevřenou koncepcí tak Divadlo v Paláci Akropolis umožňuje pražským divákům pohodlně sledovat aktuální trendy na domácí i světové divadelní scéně. Velký sál má navíc jednu zajímavou přednost – díky variabilním možnostem stavby hlediště se dokáže měnit a přizpůsobovat potřebám jednotlivých inscenací, přičemž je vždy zachována osobní, intimní a klubová atmosféra jednotlivých představení. Návštěva divadla v Paláci Akropolis se tak může stát jedinečným a neopakovatelným zážitkem. ☺ **Martin Hůla, koláž Michaela Kukovičová**

Do bláznivých projektů se vrháme po hlavě

Letí je alternativní mobilní divadlo známé především z různých pražských scén. Momentálně se však může pochlubit několika zásadními novinkami. Jakými?

Největší novinkou je, že máme svůj stálý prostor. Přistáli jsme na Malé scéně Divadla pod Palmovkou a moc se nám tam líbí!

Jak jste se na Palmovce zabydleli? Co pro Divadlo Letí představuje stálá scéna, kromě toho, že už nemusí být přelétavé?

Uhníždili jsme se v podkroví. Náš nový prostor je útulný, takže se nám zabydluje snadno a těšíme se, že se tam s námi zabydlí i naši diváci. Stálá scéna pro nás znamená logické vyústění našeho předchozího snažení.

Divadlo Letí není třeba dlouze představovat. Vzniklo v roce 2005 z absolventského ročníku pražské DAMU, a jeho originalita spočívá v uvádění premiérových představení současné české a evropské dramatiky.

Chceme být souborem, který kontinuálně představuje českému publiku novou dramaturgii, a proto budeme moc rádi, když se Palmovka stane jejím hnízdem.

Po stránce personální došlo ke změně uměleckého vedení, ale herci zůstali. Cítíte jako kolektiv určitý vývoj od damáckých let?

Určitě – stárneme! A taky ztrácíme spoustu iluzí. Na druhou stranu získáváme zkušenosti a zodpovědnost. Do nových a někdy i bláznivých projektů se ale pořád vrháme po hlavě.

Co vás i po ukončení školy drží pohromadě?

Touha dělat divadlo, které si stále může dovolit riskovat.

Na vašem novém webu jsem se dočetla, že se kočovného charakteru divadla zcela nevzdáváte. Hostujete ve Švandově divadle na Smíchově s projektem 8v8. O co jde?

Projekt 8v8 běží již druhým rokem a jsme na něj náležitě hrdí. Ve spolupráci s agenturou DILIA představujeme v průběhu sezóny čtyři české a čtyři zahraniční nové hry formou tzv. scénické skici, tedy ve tvaru, který je na pomezí scénického čtení a inscenace. Vzhledem k tomu, že máme volnou ruku a hry můžeme vybírat na poslední chvíli, a nikoli rok dopředu, máme šanci představit nejžhavější dramatické novinky.

Divadlo Letí již nějaký čas lítá také do Paláce Akropolis s představením Praha letí. Co bylo impulzem k vytvoření této autorské koláže kabaretního typu?

Impulsem byla mimo jiné naše pilotní inscenace hry Olji Muchinové Letí, kterou jsme uvedli v Dejvickém divadle. Hra vznikla technikou verbatim, kdy se autorka inspirovala reálnými odposlechnutými dialogy. Měli jsme chuť vyzkoušet si něco podobného. Řekli jsme si také, že stále hledáme hru, která by dokázala vyjádřit problémy a pocity naší generace, a proč bychom tedy neměli jít na trh s vlastní kůží. Palác Akropolis nám nabídl podpo-

ru a zázemí pro realizaci této hry, a tak už nebylo nad čím váhat.

Praha letí je spousta scének, hudebních čísel a napínavých osobních výpovědí. Do jaké míry zde hraje roli improvizace? Došlo k nějakému výraznějšímu posunu od premiéry?

Inszenace je to vpravdě autorská. Její vznik doprovázely nekonečné debaty a diskuse nad tím, co nás vlastně trápí, jaké otázky bychom před diváky rádi otevřeli. Jednotlivé výstupy vznikly na základě kolektivní improvizace, inscenace má jistou kostru, ale každé představení je díky improvizacím a aktualizacím jiné.

Ještě před koncem roku jste uvedli premiéru dalšího textu z pera mladé české autorky Magdaleny Frydrychové. Představení se jmenuje Na věky. O čem je?

Hra Na věky mladé české autorky Magdaleny Frydrychové vznikla přímo pro naše divadlo. Uvedli jsme ji nejprve jako scénickou skicu a dále budou mít diváci možnost nahlédnout nám pod pokličku a sledovat různé fáze přípravy nové inscenace, podle britského vzoru označujeme tento projekt jako work-in-progress. A o čem hra je? Přijďte se na náš český Dogville podívat... [👉 Kateřina Bohadlová](#)

Je třeba mít víru a být silný

Jména Seiline Vallée a Salvi Salvatore si divadelní veřejnost spojuje hlavně s experimentálním Divadlem Continuo. Teprve nedávno založili vlastní soubor, divadlo v pohybu – Décalages.

Jak byste definovali divadlo Décalages?

Seiline Vallée ➡ Je to divadlo v pohybu, jiskřivé, plné kulturních rozdílů, zvláštností, cestování, akrobatů, herců, práce, bídy, sdílení a lidskosti. Naší největší touhou je dělat to, co máme rádi a mít možnost sdílet to s diváky.

V čem se vaše práce liší od předchozích projektů v rámci Continua?

S. V. ➡ Není ani lepší, ani horší, je prostě jiná – existuje pochopitelně mnoho způsobů jak dělat divadlo. Kromě Letokruhů, které byly naším osobním projektem, byla ostatní představení Divadla Continuo výsledkem spolupráce celé skupiny. V současné době ale pracujeme přesně tak, jak doopravdy chceme, a to jak v rámci cvičení, tak i v akcích samotných

a spíš než na intelektuální nebo teoretickou rovinu klademe důraz na reaktivitu a rozehrávání. Kromě toho pracujeme sami pro sebe, což sebou nese mnoho výhod. Jsme svým způsobem mírnější a když se třeba neshodneme, vyřešíme všechno rychleji, protože jsme jenom dva. Naše každodenní práce je ale stále stejná – trénink, zkouška, představení, turné – a stále stejně pohlcující.

Décalages znamená francouzsky odstup, posun.

Jak to souvisí s vaší profesní dráhou?

S. V. ➡ Stále se posouváme. V čase, v prostoru, fyzicky, ale také – a to především – emočně, duševně. Posouvá se naše představivost i naše příběhy. Nechceme se zaseknout na jednom místě, potřebujeme mít pořád možnost jít jinam, objevovat, odkrývat, dostávat se do „posunutých“ situací a riskovat. Nejsme klasické divadlo, a přesto hrajeme a jsme herci. Nejsme ani cirkus, a přesto využíváme cirkusové techniky a jsme akrobati. Nežijeme vždy plně v realitě, a přesto ke své práci potřebujeme „stát pevně nohama na zemi“. Vyhledáváme křížení žánrů a způsoby, jakými lze posouvat různé techniky nebo styly, jak se tím bavit, jak je překonávat, používat a také narušovat. Důležitá je touha postupovat. A i když chceme jít vpřed, proč ne třeba bokem, jako krabi?

Ve spolupráci s Janem Vedralem a Irinou Andreevovou vznikl váš nejnovější projekt Posedlost. Představení se zabývá vztahem muže a ženy. V čem je posedlý a jak se ta posedlost projevuje?

S. V. ➡ Posedlost nejsilnější prvotní touhou milovat a být milován. Posedlost touhou určitým způsobem vlastnit druhého, podřídit si někoho, nebo být někomu podřízen. Posedlost je totiž potřeba druhého, představa, že bez toho druhého už nejsme stejní, že jsme pouze sami sebou. K tomu, aby člověk mohl být sám sebou, je ale třeba odvahy. Je to vyjádřeno radostí z bytí spolu, špitáním milenců, nářkem raněné osoby, zklamáním, vnitřními rozpory, štědrostí, nadšením, závisť, nepochopením... Posedlost našeho představení se týká také obou pro-

tagonistů, kteří se snaží vyprávět stejný příběh různými způsoby, a nejsou s tím spokojeni. Jejich otázky visí ve vzduchu a posedlost touhou jim porozumět je také stále přítomna.

Do jaké míry toto představení vypovídá o vás dvou jako o nejen profesních, ale i životních partnerech a kolik vlastní zkušenosti do něho vkládáte?

S. V. ➡ O nás dvou vypovídá do té míry, dokud hovoří o páru a o vztahu muž–žena, ale tam to srovnávání končí. Musíš se plně odevzdat do služeb postavy a představení, příběhu, který vyprávíš, a to ať je jakýkoli, nebo ať je jakákoli postava, kterou hraješ. Naše osobní zkušenost a skutečnost, že jsme dlouholetí partneři, se projeví i kdybychom nechtěli. Známe se dobře a náš způsob práce je velmi živý, někdy můžeme postupovat strašně rychle nebo spustit věci, které mají hloubku. Je to zároveň riziko, a proto jsme chtěli pracovat s režisérem, který by byl schopen pracovat jak s misanscénou, tak i s hercem, a zároveň by realizoval vlastní vizi představení. Při práci pouze ve dvojici se totiž snadno můžete dostat do začarovaného kruhu. Výhoda je,

Décalages ➡ Posedlost

Představení v Paláci Akropolis zkoumá krajní meze vztahu muže a ženy, potřebu ovládat, podléhat, přeměňovat, vzdorovat, přiblížit se, vlastnit, sdílet...

že když se pořádně pohádáme na scéně, tak už pak nemáme důvod to dělat v normálním životě.

Co inspirovalo vznik představení Posedlost, ve kterém se vědomě mísí různé divadelní postupy a interpretační způsoby, jako např. akrobacie, činohra, loutkoherectví atd.?

S. V. ☯ Na počátku byla novinová zpráva, která nás velmi ovlivnila, a taky citát z Platona. A ještě náš umělecký jazyk – vizuální, poetický a akrobatický. Ta inspirace není ale jen intelektuální, vychází také z použitých materiálů a z pohybu. Pohybuje se, přemísťuje a taky posouvá. Seběmenší detail může být inspirující, takže když se podíváš na dějovou linii, jsou to vlastně vzájemně navazující inspirace. Důležité je mít režiséra, co tu linii udrží – kromě toho nás Irina inspirovala, pomáhala nám otevírat dveře.

Posedlost jste již uváděli na zahraničních festivalech. Jaké reakce toto představení vyvolalo u publika?

S. V. ☯ Všude je představení přijímáno dobře a nikoho nenechává lhostejným. Získali jsme Cenu diváků na Mezinárodním festivalu alternativních divadel Tempus Art v Rožňavě. To je pro nás nejkrásnější cena, protože když už děláte tuhle práci, je to především pro diváky.

Kde čerpáte obecně nápady k realizaci nových projektů?

S. V. ☯ Obecně se inspiroveme tématy nebo motivy, které se nás týkají, nutí nás reagovat a dojímají nás, ale také obrazy, vizemi, knihami, předměty, situacemi, lidmi, tělesnými výrazy nebo příběhy – to vše může být „spouštěčem“ projektu. Potom je samozřejmě potřeba to všechno rozvíjet a hledat souvislosti, ale ty první záblesky jsou vždycky konkrétní a obecně dost intuitivní. Život je inspirace, stačí se jen dívat.

Co nového chystáte? Kdy se můžeme těšit na další představení pod hlavičkou Décalages?

Pokud půjde všechno dobře, tak v příštím roce. Pravděpodobně to bude pouliční představení.

Je pro vás divadlo téma na celý život? Už jste někdy přemýšleli, že byste dělali něco jiného?

Samozřejmě, že je to celý náš život. Bez divadla by náš život neměl smysl. Milujeme ho, ale také ho vnímáme jako poslání. Jinak by se mohlo stát nesnesitelným zaměstnáním. Je třeba mít víru a být silný.

Jaký si přejete letošní rok?

Plný vášně pro všechny. Mít vášně a být zapálený, to je důležité, jestli se chceme vypořádat s tímhle bláznivým světem.

☯ **Kateřina Bohadlová, foto Alexandr Dobrovodský**

Místo snů divadlo

Bulharský soubor @lma @lter připravuje na 19. dubna dvanáctihodinový divadelní blok nazvaný Art Maratón. Taková událost umožňuje naplno rozvinout jeden ze základních principů souboru: jeho divák není jen přihlížejícím, ale také aktivním účastníkem. Jeho divadlo není nadstandardním kulturním ornamentem, ale chce bezprostředně vstupovat do života. Art Maratón nemá být jen uměleckým, ale také sociálním aktem. Snad s jistými rysy reality-show... Během dne @lma @lter uvede šest svých inscenací, z nichž některé již diváci měli možnost v Paláci Akropolis vidět. Hrát se bude paralelně na několika místech. Diváci se mohou přemísťovat, do předsta-

vení zasáhnout nebo jej komentovat. Součástí bude společná strava, čištění zubů, společenské hry a krátký spánek, kterému bude předcházet uspávací pohádka.

Experimentální soubor @lma @lter vznikl v 60. letech na divadelní univerzitě v Sofii. Vedoucí a režisér souboru Nikolaj Georgiev směřuje jeho činnost k principům Grotowského „chudého divadla“. Zkoumá prostředky divadelního výrazu, usiluje o vzájemnou otevřenost a intenzivní komunikaci mezi jevištěm a hledištěm. Pro její usnadnění @lma @lter nastudovala některé inscenace v češtině.

Zuzana Malá ☯ Český rozhlas

Společenstvo bezhlavých / Spitfire Company vzniklo ze spolupráce na projektu Hlas Anne Frankové. Základ divadla tvoří režisér, dramaturg a literární esejista Petr Boháč a herečka, tanečnice, choreografka a mim Mířenka Čechová.

Černý smích medúzy

Surrealistická, snově temná alegorie o ženském prorůstání v království mužů bude mít v Paláci Akropolis premiéru v půlce února

Esence ženství za zrcadlem

Černý smích medúzy je druhé představení nové divadelní skupiny Společenstvo Bezhlavých / Spitfire Company. Co vás vedlo ke zpracovávání tématu ženství v současném světě i v historii, ženství v mužském světě, ženství mezi muži? A jakým způsobem vás v těchto otázkách inspiroval právě Shakespeare? Anebo tyto otázky vznikly na základě zkušenosti se Shakespearem? V čem může být právě on či jeho postavy aktuální pro dnešního diváka?

Petr Boháč ☉ Nejprve jsme odhalili bezmezný prostor Shakespeareových ženských postav (Lady Macbeth, Ofélie, Kateřiny), které nejsou, alespoň podle mě, takovým způsobem zatíženy jednotlivými interpretacemi. Jakoby se v nich uchovaly možnosti nového čtení, jakoby se skrze ně otevřel nový svět k Shakespeareovým veršům. Mysleli jsme si, že díky přehodnocení mužského světa na ženský se nám podaří vyjádřit určitou esenci ženství v dnešní době. Jenomže v průběhu zkoušení jsme zjistili, že texty Shakespeara se pro nás stávají nádobou, do které můžeme nalít své snové obrazy. Tím jsme se dostali k radikálnímu obratu, neboť již nehrajeme Lady Macbeth či Ofélii, nýbrž si propůjčujeme jejich životní obrysy, abychom se pomocí nich dotkli určitých archetypů, symbolů, idejí. Když to zjednoduším, necháváme se inspirovat, místo abychom reprodukovali. Dám příklad: Časově Ofélii nahlížíme, až když je po smrti. Děj tedy začíná ve chvíli, kdy normálně je těsně před koncem. To nám ale umožňuje naleznout novou tělesnou tenzi, jinou jevištní řeč a pohyb. Ofélie se tak stává pamětí – vrací se na místo činu, kde již neměla být. Vlastně se navrácí z hlubin, aby Hamletovi jeho vlastními verši napověděla, jak jeho jednání bylo marné, jak jeho slova zela prázdnotou. To se nám osobně zdá symbolické. Ženství v mužském světě je něčím, co se navrácí, aby s jemnou ironií naznačovalo, že některá gesta a činy končí v marnosti. Neznamená to, že bychom si měli všimati i toho, co

nelze na první pohled vidět, co po špičkách přichází z neznámé dálky? Tato jemně rozkládající síla má neuvěřitelnou schopnost obraznosti. Takže jestli se někdo ptá na ženství, odpovídám, že je to schopnost snít a na vlastní nebezpečí nořit se do imaginace...

Mířenka Čechová ☉ Naším hlavním tématem je tázání po esenci ženství, která se objevuje v zastavené myšlence ženy před zrcadlem, která si obléká svou tvář. Která hledá sama sebe v odraze zrcadla a zároveň za zrcadlem. Která se střetává se sebou ve svých představách jako s hrdinkou Shakespeareových her, ačkoliv ženy v jeho hrách hrdinkami ve smyslu frontmanů většinou nejsou. Ve výčtu postav stávají až na posledních místech. „Naše žena“ Shakespeareovi dokazuje, že jimi však být mohou. Ba dokonce lépe než jejich chabé vyděšené protějšky, které jen metafyzicky plkají, místo aby se měli k činům. Myslím, že dnešní ženy činy vládnou, a to velmi odhodlaně. Nic jiného jim ani nezbyvá, pokud se nechtějí držet svých konformně pasivních rolí. Musí však prokazovat dvojnásobné výsledky, být minimálně nadprůměrné, aby je muži byli ochotni považovat za rovnocenné partnery. Co se týká mé osobnosti, musím říci, že vlastní ženství nacházím v podstatě až právě skrze Shakespeara a jeho postavy a je strašně zajímavé, jak mě osobně ovlivňují. Když zkouším Lady Macbeth, netvořím ji psychologicky, nýbrž hledám ji skrze tělo, tělesnou tenzi, tělesné jednání, to samé u Ofélie, snového přízraku vystupujícího z hlubin post mortum, a toto tělesné napětí se nějak podvědomě do mě uklá-

dá a následně ovlivňuje i mojí psychiku. Jsem pak mírně labilní, rozmrzelá, dětinská, zatímco po Lady Macbeth hned vyhrnuju rukávy. A to je možná ta podstata ženství, to propojení mezi tělem, tělesností a psychikou. A jak si představuju ideální soužití žen a mužů? Nejprve by člověk měl být schopen žít sám se sebou, a pak může svůj prostor nabídnout ke spoludílení druhému, který ho bude obohacovat a především neustále inspirovat. Mělo by to být svobodné rozhodnutí o soužití, ne psychická či existenciální závislost.

P. B. ☺ To je výborné: na jednu stranu je ženství něčím, co svou cizotou narušuje nastavené řády, a na stranu druhou propojením těla, tělesností a psychikou. Na jedné straně vah je tedy rozrušení a na druhé spojení. Ženství...

Petr vystudoval bohemistiku na FF UK, kde se umění analyzuje, rozkládá na části, Miřenka se věnovala většinou umělecké tvorbě, kde z jednotlivých částí vzniká celistvý tvar. Vždy jsem měla pocit, že jde o dva velmi odlišné přístupy.

Cítíte tento rozdíl? Projevuje se na vaší práci? A v čem je vaše setkání pro oba i pro tvorbu inspirující?

M. Č. ☹ Určitě jsou naše výchozí zdroje odlišné, a s nimi i tvůrčí metody, ale postupně zjišťuji, že se čím dál více propojují, že za tu dobu, co spolu pracujeme, se naše „divadelní řeč“ už v mnohém sjednotila, a zůstalo přesně tolik rozdílů, kolik je nutných k tomu, aby nás spolu neustále bavilo pracovat. Petr Boháč na jeviště přenáší básnické obrazy a zaměřuje se především na to, co je pod povrchem, zatím-

co já jsem posedlá formou, technickou dokonalostí projevu a motivovaností jednání. I když teď už je to tak propojené, že bych mohla popis obrátit a platil by stejně.

P. B. ☹ Baví mě jít obraznost, představovat experimentální myšlenky. A v divadle dvojnásob, neboť jsou takřka okamžitě přetavovány do hereckého tělesného jednání. Uvědomuji si, že nemohu říci, kdo je režisér, kdo dramaturg, kdo choreograf atd. Oproti Miřence jsem v pozici pozorujícího. V tomto případě se řídím Grotowského prací s hercem: rozumím, ne-

rozumím a věřím, nevěřím. Když věřím, co tanečník nebo herec činí na jevišti, tak nemusím ani rozumět, když nevěřím jeho konání, tenzi, tělesnosti, tak rozumění je absolutně k ničemu. Tím se obrací pozornost na to, jakými divadelními prostředky dosáhnout toho, aby druhý (divák, režisér, druhý herec) uvěřil. Myslím si, že jestliže něčemu věřím, jsem naplněn smyslem. V tomto případě moje analýza a Miřenčina syntéza puká jak křepelčí vajíčko. Vždy se ptám, věřil jsem tomu, čeho jsem byl svědkem, a dále věřila jsi tomu, co jsi právě zahrála? Možná bychom se

po každém představení neměli ptát, líbilo se ti to, nýbrž, věřil jsi jim, co hráli. Pak by se dost často ukázalo, že člověk druhému věří, co dělá, i když se mu to nelíbí.

Jaké plány máte s touto hrou v tomto roce?

P. B. ☹ Měli jsme s tím jet do Japonska, ale na poslední chvíli z toho sešlo. V Toyamě měla vést Miřenka pantomimickou a taneční dílnu. S mladými japonskými tanečnicemi chtěla ztvárnit svobodné jednání ženských postav v Shakespearovi. No asi to na Ja-

ponce bylo dosti progresivní; asi se možné volnosti zalekli. Nevím. Alespoň se nám uvolnil o prázdninách čas a my budeme moci vyjet po festivalech. Chystáme se do Itálie. Také jsme se rozhodli, že se pokusíme s touto hrou dostat na festival do Edinburghu. V tomto roce to z produkčního hlediska nebude možné, ale v příštím bych rád toto téma zatížil právě v Edinburghu. Uvidíme, jak tato hra bude přijímána a jak se nám podaří nastudovat anglickou verzi. Po premiéře začínáme pracovat takřka na nové verzi představení, neboť jsme se dohodli s Festivalem integrace Slunce (odehrává se v Akropoli, red. pozn.), že Smích černé medúzy uděláme ve znakovém jazyce. Nikoliv však jako simultánní překlad, ale jako svébytné začlenění do taneční a vizuální složky. Miřenka bude tančit a ve svém tanci veršovat Shakespeara ve znakovém jazyce. Je to experiment, na který se těším. Myslím si, že znakový jazyk začleněný do tance bude naprosto unikátní, alespoň v České republice. Samozřejmě i s tím bychom chtěli vyjet do zahraničí.

Jakým směrem se chce ubírat vaše skupina? Jaká další témata jsou pro vás natolik klíčová, že se pravděpodobně objeví v příštích představeních?

P. B. ☹ Po Hlase Anny Frankové a Smíchu černé medúzy se pustíme do představení Svět odsouzenců. Tentokrát se necháváme inspirovat obrazy Aléna Diviše. Budeme spolupracovat s mladým malířem Janem Mikem. Divák se tedy může těšit, že uvidí zrod nového originálního obrazu, neboť v každém představení vznikne Mikův obraz. Bude to improvizace na pohyb, jeho vlastní prožívání divadelní události. Vlastně se tímto projektem ještě více vnoříme do naší imaginace. Na rok 2009 máme přichystaný opět do paláce Akropolis projekt Proces od Kafky. Jenomže tak trochu jinak chápaný. Myslíme si, že Proces, vlastně celý Kafka, je výborná humoristická literatura. Nebudeme prozrazovat více, ale diváci se mohou těšit na nového legračního Josefa K. Takže zůstáváme věrni naší dramaturgii, která je postavena na člověku nacházejícím se v mezních situacích...

☹ **Hanka Kubáčková, foto Martin Mařák**

Japonský rybář v ***** hotelu

„Žánry se mísí, atmosféry
houstonou, nic z toho však nelze
brát zcela vážně. Je to jako
když kaligraf máchne štětcem
namočeným v saké.“

Divadlo Demago vzniklo v roce 2001 jako osobní iniciativa Jiřího Maryšky – v současné době studenta Katedry alternativního a loutkového divadla na DAMU a žáka celosvětově uznávaného japonského performeru Noriho Sawy. Od počátku existence realizuje přístup k jevištní tvorbě vycházející z momentální souhry několika kreativních prvků – improvizované herecké tvorby, improvizovaného hudebního doprovodu a improvizovaného světelného designu. Posláním Divadla Demago je objevovat způsoby, jak unikátně a s maximální otevřeností reprodukovat zdánlivě všední životní situace a podněcovat fantazii diváků. Přímo před očima diváků a v reálném čase vznikají zcela nové světy, kde se odehrávají ty nejméně pravděpodobné situace a mezi hlavními postavami panují ty nejméně pravděpodobné vztahy.

Výtvarná a umělecká stylizace se liší s každým představením. Není podstatné kdo a kde, ale CO a JAK. Divadlo Demago prochází stálou vizuální proměnou. A tak se na jevišti setkává japonský rybář se stárnoucí kabaretní hvězdou, armádní generál s předsedou filatelistického kroužku nebo indiánský náčelník s číšníkem pětihvězdkového hotelu. Zkarikované postavy jsou prostředkem a zároveň klíčem k příběhům a vztahům.

Napsali o KC:

Když dnes navštívíte jejich vystoupení, zažijete zhruba to co první diváci Vestpocketek, Klarinetů nebo sklepáckých Muzikálů a Chemikálů. Je tam sranda, nevázanost, nadšení. Nezatíženost minulostí, prožívání přítomnosti a těšení na budoucnost.

Vladimír Hulec
Reflex 23/2007

[Inscenace Kabaretu Caligula] ... nabízí nejen chytrou zábavu, ale i razanci, kterou jí může většina konkurence jen tiše závidět.

Vladimír Mikulka
Divadelní noviny 7/2007

Kabaret Caligula

v Paláci Akropolis

Neděle 27. ledna 19:00

Zkáza vesmírné lodi Libido

Pondělí 28. ledna 19:00

Zkáza vesmírné lodi Libido

Neděle 24. února 20:00

Jan Hus: Vzkříšení

Neděle 30. března 20:00

Hamlet: Přání zabít

Pondělí 31. března 20:00

Hamlet: Přání zabít

Neděle 27. dubna 20:00

Hamlet: Přání zabít

Neděle 8. června 20:00

Jan Hus: Vzkříšení

Neděle 21. září 19:00

Zkáza vesmírné lodi Libido

Pondělí 22. září 19:00

Zkáza vesmírné lodi Libido

Neděle 19. října 20:00

Hamlet: Přání zabít

Neděle 30. listopadu 20:00

Jan Hus: Vzkříšení

Romathan na Slunci

Kvalitativním vrcholem listopadového Festivalu integrace Slunce v Paláci Akropolis bylo vystoupení košického divadla Romathan. Profesionální romské divadlo, které se zde na festivalu představilo již podruhé, oslavilo letos patnáct let svého trvání. Jako ohlédnutí za léty své úspěšné činnosti, oceněné na řadě mezinárodních festivalů, připravilo divadlo pořad Múza divadla Romathan, který je průřezem dosavadním repertoárem.

V pestrém pásmu se střídají scény rozmanitého charakteru a nálady, přinášející rozličná sdělení. Všechny spojuje chytlavá muzika živého orchestru, jehož primášem je ředitel divadla Karel Adam. Orchester doprovází pěvecké a taneční výstupy na jevišti, ale také předvádí svou virtuozitu při orchestrálních mezihrách. Skladby lidové se střídají s díly renomovaných autorů klasické hudby, po teskných a tklivých melodiích se prsty muzikantů rozeběhnou po svištících nástrojích v Šavlovém tanci od Arama Chačaturjana.

Všichni členové souboru hráli opravdu naplno, ať již ve výstupech mluvených, zpívaných či tanečních. Ve scénách postavených na romské tradici hráli vlastně sami za sebe. Odtud ta síla výrazu. Prožívali svoji bolest či žal, radovali se opravdově a energie z nich jen zářila. Dlouhým potleskem publikum odměňovalo temperamentní tanečnický a tanečnice, vířící ve zničujícím tempu v pestrobarevných kostýmech, i zpěvačky a zpěváky za jejich zpěv vycházející z duše.

Když ve sborové scéně zazněla do absolutního ticha věta Všichni jsme lidé, bylo to poselství dokonale vyjadřující ideu festivalu a zároveň svým významem jakýkoli festival přesahující. ☺ text a foto Pavel Rydl

U příležitosti svého 15. výročí založení uvedl romský divadelní soubor Romathan dramatickou koláž, ve které představil to nejlepší ze svého repertoáru.

Festival Integrace Slunce

Steffi Dance

Taneční skupina STEFFI DANCE při Squash centru Draháň - Praha 8

Popelka

Speciální školy pro sluchově postižené, Ječná 27, Praha 2

Balada o námořníkovi

Dramatické studio Škorně
při Gymnáziu Botičská - Praha 2

Večerníček

2.třída, Jedličkův ústav,
V Pevnosti 4, Praha 2
(Foto na této dvoustraně
Pavel Rydl)

Jedna žena potká jinou zmiji

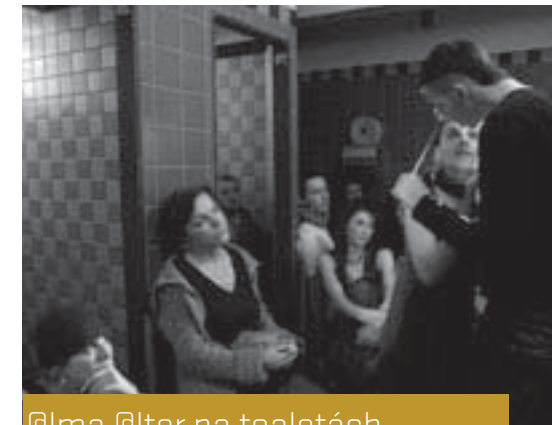
V Paláci Akropolis hostoval 12. 11. bulharský divadelní soubor @Ima @Iter, který pracuje laboratorním způsobem, vytváří hravá interaktivní představení a zaklíná se Grotowským. (Režisér Nikolaj Georgijev byl jeho žákem.)

Během jednoho večera byla ke zhlédnutí dvě představení. Dívčí duet „Nemožná ty, nemožná já“ a noční performance na pánských toaletách nazvaná „Páchne tu smrt“. Obě byla obdivuhodně nastudovaná v češtině. Titulní „nemožnost“ dvou mladých hereček zřejmě neplatí ve významu trapnosti, ale nepravděpodobnosti. Dívky vystupují jako nepravděpodobné samorosty vytržené z kontextu. Proplouvají rolemi, které si berou, půjčují a kradou: kolikrát jednají i „na úkor“ publika, především mužů. Jsou drzé, provokativní, nikdy ale své divácké partnery neurážejí, „neznemožňují“.

Sešlo se tvárné a otevřené publikum, a tak gagy a situace rozehrávané s ním patřily k nejvtipnějším. Soubor klade velký důraz na divadelní „náhodu“, na to, co se během představení stane, co se samovolně nabalí na pevnou, nazkoušenou kostru. Vše se bere do hry a utváří přítomný divadelní okamžik. To vyžadovalo od obou hereček (Petja Josefova a Sněžina Džangozova) velké improvizáčnické schopnosti, díky nimž jsou naprosto suverénní. Dívky jsou dvě, ale nepředstavují ani polaritu, ani totožnost. Často mluví a jednají unisono, působí přitom jejich přirozená typová rozdílnost. Předstírají těhotenství a ukazují ženství na různý způsob: lingvistický problém s „děvkou“ a „dívkou“ byl velmi významotvorný. Inscenace má formu, která je typická pro divadlo poezie – sled mikropříběhů a situací vyprovokovaných textem, který sestává především z anekdotických hříček a bonmotů. Jeho autorem je Milosz Ziapkow. „Jediné plus v životě člověka je kříž nad jeho hroblem.“ Slovní hra je prokládána expresivním tancem kabaletního typu, který s těhotenskými břichy žen vypadal velmi bizarně. Působivý byl pohybový duet, při němž si dívky „rozlévaly“ po sobě, do prostoru i po nás nejprve pivo, potom mléko. Motiv požívačného plýtvání vyvrcholil v obrazu dvou těhotných Ev, požírajících jablka tak, že se až rozstříkují kolem.

Fiktivní matky nakonec porodí. Přijdou s živými králíky. Z rodiček se mění v paničky nebo chovatelky pokusných králíků. Výborná – příznaně nezamýšlená – pointa spočívala v kopulaci králíků zanechaných v kuželu světla. Hodnota inscenace spočívá v materiálu. Kdyby herečky nedisponovaly balkánským temperamentem a přirozenou esencí ženskosti, kdyby neměly takové charisma, na jejich hru bychom nepřistoupili. Na začátku a konci představení měl režisér proslov. Zakázal potlesk, chtěl ale od každého diváka jednoslovnou reakci. Ty se v průměru pohybovaly po ose „ženská – pohoda – krása – králík“. Prezentovaná poučnost a bodrá moudrost proslovů byly zřetelně navíc.

Druhé představení s názvem Páchne tu smrt bylo závažnější, vyhrčené, filozofující. Zúčastnit se ho mohl pouze omezený počet diváků, takový, který se

@Ima @Iter na toaletách

Představení Páchne tu smrt uvedl bulharský soubor pro omezený počet diváků na toaletách Paláce Akropolis.

vešel do stísněného, spoře osvětleného prostoru záchodů. Byli jsme přiváděni a usazováni po jednom, každý měl své místo a posléze roli. Petja Josefova „odložila rozvernost“ a s velmi dramatickým nábojem umísťovala diváky mezi umyvadla i do kabiněk, a nakonec zamkla. V mušlích ležely talíře se špagetami, zněla drásavá instrumentální hudba, voda tekla z kohoutků. Inscenace vychází z dramatického textu Michela de Ghelderoda Escorial. Základem je vztah šaška a krále, kterého mladý Adam Georgijev hrál s caligulovským hysterickým pitvořením. Představení bylo velmi kontaktní a po všech stranách dotýkávé, morbidní a koncentrované. Fascinující byly prudké pohybové kreace pracující s minimálním prostorem, švihání kovového prutu přesně v mezerách mezi tvářemi diváků. Na zamčených toaletách, které kontrastovaly s nádherou paláce Escorialu, šlo nejen o přirozenost, bytostnost a zápach, ale také o „hajzlovství“.

☎ **Zuzana Malá, čerpáno z www.rozhlas.cz**

Ve dvou tělech

Současné loutkové divadlo i současný moderní tanec mají blízko k žánrovým hranicím. Duda Paiva představuje protnutí těchto dvou disciplín. Původem brazilský tanečník, mim a herec vytváří choreografie pro dvě těla řízená jednou myslí.

Studoval herectví v Brazílii, Indii a Japonsku, deset let působí v Nizozemí. Podílel se na projektech řady významných choreografů. Spojuje mistrovství animace s výrazovým tancem. Střídá temperamentní sebe prezentaci a skromnou službu loutce. Ona a on chvílemi vytvářejí iluzi dvou nezávislých, rovnocenných těl. Jeho loutky jsou vyrobeny z lehkého molitanu, takže disponují mimikou a škálou antropomorfních pohybů.

Eduardo de Paiva Souza se svým souborem (Duda Paiva Puppetry and Dance) přiváží slavnou inscenaci Anděl. Ta získala řadu ocenění v Evropě i Jižní Americe, také u nás Grand prix 6. Mezinárodního loutkářského festivalu Spectaculo Interesse v Ostravě.

Tulák má mí z publika peníze pro opuštěné děti. Na hřbitově mezi kupkami listů nachází anděla. Rozehrává s ním duet, v němž otvírá témata lidské a andělské identity, případného nebe a opilých andělských vizí. Slovo, které bylo na počátku, byl výkřik anděla. ➤ **Zuzana Malá**

Duda Paiva ➤ Anděl

Představuje nalezený andělíček poselství, naději, rozsudek, polibek smrti anebo je to jenom špatný sen, tuláka, co trochu přebíral?

Divadlo Husa na provázku

Brněnská Husa je úspěšným, už 40 let prosperujícím divadlem, které si za roky svého působení po právu vysloužilo neotřesitelné, téměř kultovní postavení.

...bylo... Psal se rok 1967, když se jeden ročník studentů brněnské JAMU rozhodl založit v totalitním režimu svobodné divadlo se sídlem v malé Procházkově výstavní síni Domu umění města Brna. V prvních letech byl uměleckým vedoucím a dramaturgem souboru pedagog Bořivoj Srba. Poetiku „otevřeného divadla“ po všech stránkách zde ztělesňovaly osobnosti jako Peter Scherhauser, Eva Tálská, Zdeněk Pospíšil nebo Boleslav Polívka. Experimentální ráz divadla určovala žánrová pestrost, prvky lidového divadla, pantomima, komedie dell'arte, jakož i chytrý humor a kritický, ironický postoj vůči aktuální politické situaci.

1. ledna 1972 se původně amatérské divadlo zprofesionalizovalo a získalo statut divadelního oddělení brněnského Domu umění. Stálý soubor obohacovali externí spolupracovníci.

Po sametové revoluci v roce 1989 nastává tvůrčí útlum, hovoří se o stagnaci dvacet let jedinečně fungujícího provázkovského fenoménu, kterou někteří vysvětlují přenesením divadla z malé alternativní

scény na opravdová prkna Centra experimentálního divadla na Zelném trhu v Brně 5. září 1993. Deset let poté zde poprvé režíruje dnešní umělecký šéf, Vladimír Morávek, který se uvedl vlastní inscenací slavné Balady pro banditu.

...je... Režisér Vladimír Morávek převzal velení v Huse v roce 2005. Vedle úvodní Balady zde zpracoval neslavnější Dostojevského romány v podobě teatrologie dramatizací s názvem Sto roků kobry. Tento rozsáhlý projekt, znázorňující různé podoby lidského selhání, se stal událostí sezóny a Vladimír Morávek tak znovu nastartoval legendární brněnské divadlo, kterému svou poetikou vtiskl novou tvář.

V současné době zde jako herec a režisér aktivně působí také královéhradecký zakladatel úspěšného amatérského divadla DNO Jiří Jelínek. V roce 2002 získal Cenu Sazky a Divadelních novin v oboru alternativního divadla, v roce 2004 byl oceněn jako osobnost roku v rámci pražského divadelního fes-

tivalu Příští vlna / Next wave. Komedialnost, muzikálnost, klipová struktura představení, cirkusové prvky, improvizace nebo hra se slovy charakterizují poetiku jeho inscenací, jež má kořeny již v době působení v divadle DNO.

Divadlo Husa na provázku dnes nejsou pouze téměř vždy vyprodaná představení, ale také besedy, vzpomínkové večery, festivaly, scénická čtení nebo třeba i kulturně společenský časopis Rozrazil.

Letošní sezóna 2007/2008 je jubilejní. Na počest 40. výročí založení divadla se konal např. festival Divadlo v pohybu VIII, nabízející literární, filmové, divadelní, hudební a výtvarné projekty. Skupina abonentních cyklů se v tomto roce rozrostla o další tři skupiny k počtě Evě Tálské, Peteru Scherhauserovi a Bolkovi Polívkovi, klíčovými osobnostem během existence divadla.

...a bude a tentokrát v Akropoli

Brněnská Husa přiletí do Paláce Akropolis od února do června 2008 každý měsíc s jednou inscenací. 4. února u nás můžete vidět představení Shakespyré v režii Jiřího Jelínka s podtitulem commedia plná omylů. Zažijete mystifikační večer o nepravdách v shakespearovských tragédiích, které vlastně nejsou tragédie, ale nedorozumění. Inscenace se zabývá otázkami co by se stalo, kdyby ... a Shakespyré je tu tak trochu tahán za provázek.

Na novinku letošní sezóny, Nesnesitelnou lehkost jízdy, se můžete těšit 3. března. Toto představení věnoval režisér Jiří Jelínek Bolkovi Polívkovi.

V dubnu, a to hned 7., půjde o to, kdo je vrah. Autorská inscenace na motivy všech slavných detektivů světa Růžový panter?, opět v režii Jiřího Jelínka, vznikla v rámci projektu Sto kroků z divadla, odehrává se v netradičním prostorovém uspořádání a předepisuje desatero absurdních pravidel, a to jak pro herce, tak pro diváky.

V květnu a červnu přiveze Husa recitál Evy Vrbkové v režii Vladimíra Morávka s názvem Beztíže (15. května) a 9. června zakončí Husa své pražské hostování v Paláci Akropolis Morávkovou inscenací Třetí žena. [Kateřina Bohadlová](#)

Divadlo Husa na provázku v Paláci Akropolis

4.2.2008 Shakespyré – commedia plná omylů

Režie Jiří Jelínek

3.3.2008 Nesnesitelná lehkost jízdy

Pražská premiéra, režie Jiří Jelínek

7.4.2008 Růžový panter?

Autorská inscenace na motivy všech slavných detektivů světa

15.5.2008 Beztíže

Recitál Evy Vrbkové v režii Vladimíra Morávka

9.6.2008 Třetí žena

Režie Vladimír Morávek

Vítání Roku myši

Příchod čínského Nového roku slaví nejen Číňané, ale více než polovina obyvatel celé zeměkoule. V Číně a v mnoha asijských zemích se kromě gregoriánského kalendáře používá také lunární kalendář, který se řídí cykly Měsíce.

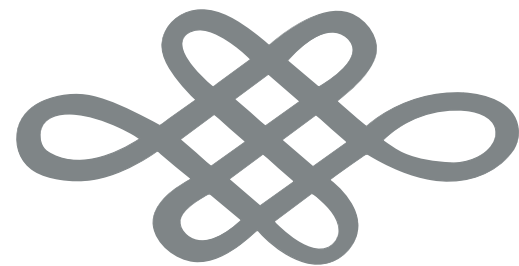
První ročník Čínského festivalu navazuje na šestiletou tradici vítání a hudebních oslav čínského Nového roku, kterou iniciovala zpěvačka čínského původu a autorka mnoha projektů Feng-yün Song. V divadle Archa tak s velkým úspěchem přivítala Rok koně, Rok ovce, Rok opice, Rok kohouta, Rok psa a Rok prasete. Čínského festivalu se v roce 2008 zúčastní přibližně 180 umělců především z české a čínské scény. Festival se bude konat ve čtyřech městech České republiky, v Českém Krumlově, Nymburku, Praze a Hradci Králové.

Po slavnostním zahájení 30. ledna 2008 v Českém Krumlově se festival uskuteční 1. února 2008 v Praze v Centru nezávislé kultury Palác Akropolis a den poté poputuje do Nymburka. Speciálním programem Čínského festivalu bude novoroční koncert Feng-yün Song s Filharmonií Hradec Králové, který se uskuteční v koncertní síni Filharmonie Hradec Králové 7. února 2008. Tento den začíná Rok myši. V Číně začíná vítání čínského Nového roku tradičně již týden před příchodem Nového roku, tzv. Malým novým rokem. Dle tradice se ten den vydá bůh

„Čínský festival by měl v unikátních hudebních projektech propojovat čínskou, českou a moravskou hudbu,“ tvrdí Feng-yün Song

kuchyně na cestu k nebeskému Nefritovému císaři, od něhož dostane požehnání k Novému roku. První ročník Čínského festivalu je zaměřen na porovnávání starobylých čínských a evropských obřadů a rituálů, které budou tvořit hlavní osu celého programu. Ten se skládá z hlavního putovního programu a z pestrého doprovodného programu, který vychází z místní české a moravské tradice a folklóru. Hlavní putovní program bude propojen koncertem Feng-yün Song a jejích hostů s názvem Hedvábná cesta. Symbolizuje tak mytické putování boha

kuchyně k nebeskému Nefritovému císaři Zaowang-ye shang tian. Dramaturgii hlavního programu zajišťuje Feng-yün Song, o.s. Diváci v něm budou moci zhlédnout ukázkou čajového umění, rituálních tanců a bubnů, lidový tanec a hudební vystoupení čínských dětí a další hudební a divadelní představení. Doprovodný program nabídne účastníkům festivalu ukázky čínského lidového umění a kultury a místního folklóru českých a moravských krajů, tzn. ukázky hudby, divadla, workshopy, tradiční pochoutky čínské i místní kuchyně, ukázkou bojového umění a jarmark.

První ročník Čínského festivalu je co do objemu a náplně v České republice pro východní kulturu největší událostí roku. Cílem festivalu je vytvářet u příležitosti příchodu čínského Nového roku prostor pro setkání východní a západní kultury, poukázat na jejich možné souvislosti a paralely, umožnit jejich vzájemné obohacení a v unikátním hudebním projektu propojit čínskou, českou, moravskou a jinou evropskou hudbu. V programu vystoupí Feng-yün Song, Trio PUO extra band, Rena Milgrom, Alan Vitouš, Emil Viklický, Malé Vinohradské divadlo ad. Večerem provází Jaroslav Dušek.

Logo Čínského festivalu vychází z tradičního čínského symbolu štěstí fu-tie – čung-kuo-tie, což v překladu znamená „štěstí z propojení“. Logo tak symbolizuje setkání východní a západní kulturní tradice. 🌀 -red-, foto archiv Feng-yüing Song

EuroConnections:

THE NOTWIST /DE

23.4. PALÁC AKROPOLIS

„V hudbě si můžeš dělat co chceš. Technika není vlastně nikdy důležitá. Je to jenom nástroj. Písničky si vždycky najdou svoji cestu.“

Markus Acher, The Notwist

Dogma akustického zvuku

Ta reklama se dá těžko zapomenout. Dvěstěpadesát tisíc barevných míčků padá na ulice v San Francisku a jako doprovod zní balada hraná na akustickou kytaru za doprovodu étericky vzdušného hlasu. Pár sekundám v televizní éteru může José González děkovat za průlom mezi světovou písničkářskou špičku.

Jeho coververze písně Heartbeats švédského dua The Knife obletěla před dvěma lety celý svět. Stín slavné coververze ho nejspíš bude doprovázet ještě dlouho, José González ale rozhodně není hvězda jednoho hitu.

Dlouho dělil svůj čas mezi hraní a postgraduální studium biochemie, teprve po dodatečném úspěchu prvního alba Veneer se rozhodl, že se bude živit jenom s kytarou. Švéd narozený argentinským rodičům vyrůstal na latinskoamerické hudbě a občas jej

vliv můžete v jeho písních zaslechnout. První hudební krůčky si ale José González odbyl jako basista na hardcoreové scéně. Dnes si ještě občas zahraje se svojí kapelou Junip, hlavním nástrojem je však akustická kytara. Miluje její nahý zvuk, na jeho deskách najdete minimum přídatných efektů, drtivou většinu času je to jen kytara a jeho hlas. Když začal pracovat na druhé desce, stál před otázkou, jestli nové skladby neopatřit bohatšími aranžemi a studiovými triky. „Řekl jsem si nakonec, že bude lepší zůstat dogmatikem a desku znovu natočit tím nejprimitivnějším způsobem,“ vzpomíná a svůj styl přirovnává k Nicku Drakeovi. Na jeho nahrávkách je také občas slyšet i to jak prsty klouzají po hmatníku.

Na jeho letošní o něco temnější druhé desce In Our Nature se nachází další nečekaná předělávka – Teardrop od Massive Attack. „Původně jsem ji na desku zařadit nechtěl, ale její přijetí na koncertech bylo tak vřelé, že jsem nemohl odolát,“ vysvětluje. Je González specialista na coververze? Určitě patří mezi ty hudebníky, kteří mají zvláštní dar vzít cizí skladbu a vdechnout jí zcela nový život. A tak v jeho repertoáru najdeme třeba magické akustické verze Love Will Tear Us Apart od Joy Division nebo Hand on Your Heart od Kylie Minogue. „Hodně mě v tom ovlivnily třeba pozdní nahrávky Johnnyho Cashe,“ říká nejúspěšnější švédský písničkář posledních let.

☺ Karel Veselý

Na vrcholu evoluce popu

Dnes je strašně lehké obvinít někoho z neoriginality. Přijít s něčím novým je nadlidský úkol a norská dvojice Datarock se rozhodla být alespoň originálně neoriginální.

Útržky brakové kultury osmdesátých let spojují s dynamickým electro-rockem a všechno drží pohromadě díky jejich vražednému smyslu pro humor. „Jsme jako skvělá skupina hrající coververze, která zapomněla svůj repertoár a musí znovu všechny písně svých oblíbených kapel napsat znovu,“ tvrdí o sobě. Do popředí zájmu je dostala současná vlna tzv. nu-rave, se svým originálním stylem ale přišli dávno předtím než to slovo vůbec existovalo.

Rodištěm Datarock je Bergen, bez nadsázky hlavní město norské populární hudby (Röyksopp, the Kings of Convenience, Annie), a Fredrik Saroea a Ketil Mosnes ji před osmi lety založili jako vtip. „Jednou jsme se opili a dohodli se, že uděláme skupinu, která stane na vrcholu evoluce popu,“ říká Saroea. Byl to odvážný cíl a Datarock tak dodnes nazývají svůj styl citující The Cure, Happy Mondays nebo Talking Heads jako své vzory ve volnomyšlenkářském propojování taneční hudby s rockovými ideály. „Každá píseň, kterou nahrajeme je vlastně poctou některé z našich oblíbených kapel,“ tvrdí. Největší vliv na ně ale měli Devo. Od nich si půjčili všeprostupující ironii a jednotný styl oblékání rozpoznatelný na první pohled. Neřekli byste to, ale tmavěčervená tepláková souprava se jménem kapely (a samozřejmě s bílými proužky) a sluneční brýle jsou v jejich provedení velmi chic. „Móda se mění, ale teplákovky zůstávají,“ hlásí. A opravdu. Když je pak prodávali na internetu za 200 dolarů, jen se po nich zaprášilo.

Jejich kariéru odstartovaly v roce 2003 singlové hity Computer Camp Love a Maybelline, o dva roky později vydali svoje zatím jediné dlouhohrající album Datarock Datarock. Na něm najdeme i další hit Fa-Fa-Fa, jehož skandovací refrén ve své reklamě použila jedna slavná firma na nealkoholické nápoje. Letošní EP See What I Care připomíná, že kapela chystá nové album, které by mělo vyjít v prvním čtvrtletí roku 2008. Jakkoliv jsou jejich nahrávky velmi povedené, srdce Datarock bije nejvíce na bláznivých koncertech. Mají za sebou přes tři stovky vystoupení v sedmnácti zemích světa. Teď k nim přibude i Česká republika. ➔ **Karel Veselý**

V rytmu křupajícího sněhu

Kamera zabírá starý kostel, zní zvony a slunce nad mořem halí všechno do zlatých barev. Snění v bdělém stavu, skřítci, víly a gejzíry. Mnohvrstevnatá koláž zvuků a ruchů, hypnotické melodie. Múm.

Skřítci, víly a gejzíry. Islandská realita.

Vždy když slyším nějakou hudební skupinu z Islandu a přemýšlím, jak bych je popsal, v hlavě se mi začínou rojit klíše o rytmech křupajícího sněhu a chladivých ozvěnách tajících rampouchů. Islandané by se nad tím buď zasmáli nebo by naopak byli hrdí na to, jak jejich hudebníci umí zvěčnit jejich krásnou krajinu. Asi je to důvod, proč z tohoto nepříliš zalidněného ostrova přichází poslední dobou tolik zajímavých skupin. Jednou z nich jsou i Múm. Když posloucháte jejich desky, máte pocit, že jste se ocitli uprostřed zpívajících větrů poletujících studenou krajinou. Stojíte uprostřed chladné bouře, ale uvnitř se rozlévá teplo.

Múm vznikli před deseti lety, kvarteto muzikantů se potkalo nad hudbou pro jedno divadelní představení pro děti. Dva milovníci elektronických experimentů a dvě čelistky – dvojčata, to se na první pohled zdál být skvělý nápad na skupinu, a po třech letech zkoušení a hledání společné noty natočili v roce 2000 úspěšný debut Yesterday Was Dramatic – Today Is OK. Okolnosti jejich setkání se určitě podepsaly na hravé náladě desky, křehké písně na hravě ambientu ale nepostrádaly silné prvky intimity. Album také odhalilo největší sílu Múm – dokonalé vyvážení umělých a akustických zvuků, které se prolétají do typicky organického zvuku.

Dvojčata Valtýsdóttirovy už dnes v Múm nejsou. Jedno odešlo po druhé desce, Kristín Anna po té třetí. Byl to právě její elfí vokál, který patřil mezi výrazné poznávací znaky Múm. Když skupinu opustí dva ze čtyřech členů, musí se to na ní nějak projevit. „Přirozeností téhle kapely je stálá změna a myslím, že to obohacuje náš způsob práce,“ nechal se slyšet stoický klidný Gunnar Örn Tynes. On a druhý člen kapely – básník Órvar Smárason se obklopili pěticí zkušených hudebníků a čtvrté studiové album natočili v létě v domech, které si pronajímali naslepo v islandských vesnicích. Zatím o každé desce Múm platilo, že je jiná než ta předchozí a ani Go Go Smear the Poison Ivy není výjimkou. Nová kolekce je pestřejší a dost možná i veselejší, přesto však přes povrchové odlišnosti prosvítají všechny ctnosti magického zvuku Múm. [🔗 Karel Veselý](#)

Bejbypank

Vezme si panenka B. panáčka K. za muže? Děje se něco na různých krajích lesa? Proč anděl nenosí kulichy a šály? Jak se jezdí na popelářském autě? Sedne si Soňa na šaty? Kde se Kašpárek zpozdil?

Na tyto otázky zná odpovědi uhozený kabaret „Kašpárek v rohlíku“, který je plný veselých písniček, scének, pojančených bláznivín a dobře praštěných postavíček. Logickým důsledkem úspěchu tohoto představení, které mělo premiéru 24.3. 2007 v Jihočeském divadle, bylo natočení alba „Bejbypank“. Celý projekt vznikl jako reakce na nedostatek kvalitních, původních písniček pro děti. Na základě profesionální nabídky Loutkohry Jihočeského divadla v Českých Budějovicích napsal a zrežisoval David Dvořák kabaret „Kašpárek v rohlíku“. Většina skladeb z alba byla použita v tomto představení. „Název Kašpárek v rohlíku je typický pro anglosaský divadelní směr nazývaný FFT (Fast food theatre). Jedná se o rychloobčerstvovací formu divadelní produkce,“ říká autor kabaretního představení, režisér David Dvořák, a ještě upřesňuje: „Je to rychle a snadno stravitelné představení pro nenáročné konzumenty. Zejména u dětí jsou tato představení velmi oblíbená, protože jim je rodiče často zakazují. Jedná se o tzv.

etudový způsob představení, kdy jsou jednotlivé části vytvářeny jako samostatné mikros scénky, v nejlepším případě zakončené pointou. Jakýkoli nápad je hýčkán a kladen nad význam, poslání, výchovný prvek a vůbec nad dramaturgii. Tyto pojmy do FFT nepatří, ty patří spíše do Národních divadelních restaurací, kde se jí opatrně příborem.“ Úspěch představení pak jen už logicky vyústil v jeho zhmotnění na CD. Natáčelo se během podzimu 2007 ve studiu Jámor Ondřeje Ježka. Na hudbě se kromě Ondřeje Pečenky podílel Jiří Müller a Jiří Šponar z Loutkohry ČB a záhadný spolek UBO; texty napsala trojice Pečenka – Müller – Dvořák. „S nadsázkou jsme nazvali tento hudební styl „bejbypank“, nikoli po stránce hudebního provedení (písničky nejsou povrchní, otrlé nebo hrubé). Skladby na Kašpárkovi v rohlíku bourají zažitou představu hudební škatulky, která se nazývá „dětská písnička“ (poučná, vzdělávací, vysvětlující, infantilní).“ ➡ -jk-

FutureLine opět na scéně

Junior klub na Chmelnici vypracoval novou podobu projektu Future Line. Navazuje na jeho dlouhodobou tradici, zároveň však přináší nové prvky v projektu a rozšiřuje tak možnosti zviditelnění pro mladé kapely.

Projekt Future Line vychází z dlouholeté snahy Junior Klubu Na Chmelnici o podporu mladých kapel na české hudební scéně. Dává příležitost kapelám objevit se na jedné z nejprestižnějších klubových scén u nás, postupně v projektu růst a dostat tak šanci oslovit široké publikum i odbornou veřejnost. Koncerty Future Line se odehrávají na scéně pražského Paláce Akropolis téměř každé úterý. Během jednoho večera se představí vždy dvě kapely, každá se zhruba hodinovým programem. Z každého soutěžního měsíce postupuje jedna kapela do kola Future First Line, ve kterém dostane k dispozici sál Paláce Akropolis pro vlastní celovečerní koncert (může si pozvat hosta nebo předkapelu). Každý rok tak projekt vygeneruje osm vítězných skupin, které odstartují začátek dalšího ročníku hraním na festivalu The Best of Future Line a rozdělí si mezi sebou hlavní ceny. K těm patří například možnost vystoupit na legendárním festivalu Rock for People nebo možnost natočit singl v profesionálním studiu pod vedením některého ze špičkových českých hudebních producentů. Kapelám, které se chtějí přihlásit do projektu, stačí mít po ruce tři nahrané skladby ve formátu MP3, krátkou biografii a fotku. Ve spolupráci s Freemusic.cz byl na <http://online.future-line.cz> vytvořen online registrační formulář, jehož obsluhu bez problémů

I November 2nd mají s Future Line své zkušenosti z roku 2002.

Markéta Irglová vystoupila v roce 2006 v rámci projektu Future Line jako host kapely QUITE QUIET.

zvládne běžný uživatel PC. Systém z poskytnutých dat vyrobí osobní profilovou stránku kapely, která bude nadále umístěna na veřejně přístupném webu projektu www.future-line.cz. Dramaturgická komise bude z databáze přihlášených kapel vybírat kapely soutěžní. Pro kapelu, která bude nasazena do soutěže, je možné hlasovat, a tím ji posouvat výš v celém projektu. Portál www.future-line.cz slouží jako prostor pro aktuální informace, prezentaci kapel, poslech jejich nahrávek i jako fórum, kde se setkávají mladí hudebníci. V současné době je na serveru zaregistrováno kolem stovky mladých kapel, které pomocí svých skladeb soutěží o přízeň fanoušků. Šest z nich si každý měsíc může zahrát v Paláci Akropolis. Vstupné na tyto koncerty je symbolických 20 Kč, veškeré náklady jsou hrazeny z rozpočtu projektu. ➡ -jk-

První linie

Kapely, které v rámci projektu Future Line v Paláci Akropolis vystoupí, se představují na novém webu www.future-line.cz. Tam si samozřejmě můžete poslechnout jejich hudbu a podívat se na fotografie, nedozvíte se ale nic o jejich vztahu k samotnému projektu. Několika z prvních soutěžících v rámci nové koncepce Future Line jsem položil několik otázek a dozvěděl jsem se tak o nich možná víc, než z jejich internetových profilů.

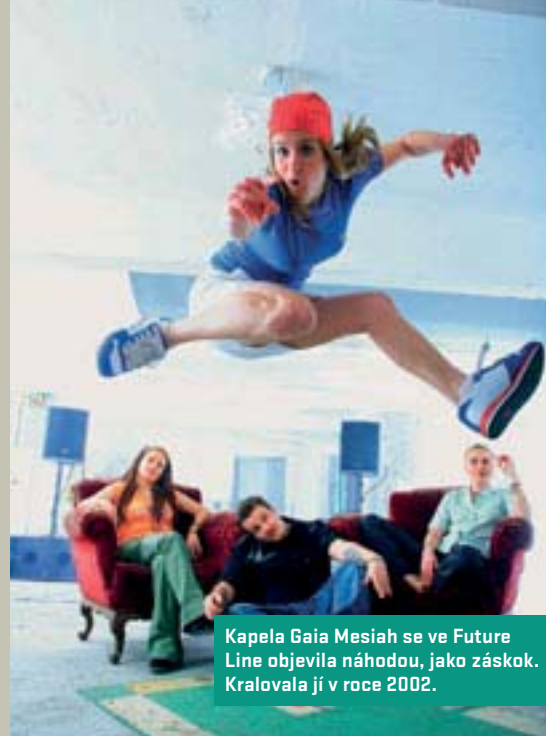
1. Proč jste se přihlásili do projektu Future Line?
2. Čím se, podle vás, Future Line liší od jiných hudebních soutěží?
3. Chystáte pro svoje vystoupení v Paláci Akropolis něco speciálního?
4. Co od účasti v projektu Future Line očekáváte?

BRENDA 5 ➡ Petr Sedláček (basa, zpěv)

1. Je to pro nás (regionální kapelu) jedna z mála příležitostí zahrát si v Praze, a ještě k tomu na kvalitní scéně s výborným zázemím. Samozřejmě také oceňujeme fakt, že Future Line dává šanci méně známým kapelám.
2. Na FL je výborné to, že vystupují pouze dvě kapely za večer a mají tak dostatek prostoru. U jiných soutěží, kde je šest i více kapel za večer, bývá problém s časem vystoupení – je rozdíl hrát v šest odpoledne před prázdným sálem nebo v devět večer. Také délka vystoupení 20 minut nemusí být dostatečná. Už vůbec nemluvím o kvalitě ozvučení na některých soutěžích, která je často tragická. Proto si myslím, že FL je v tomto směru korektnější.
3. Žádné speciální kousky nechystáme, snad jen dáme premiérově jednu novou věc. Každopádně se těšíme na velké podium a uvidíme, jak se s ním vyřádáme.
4. Asi to, co všechny ostatní kapely. Doufáme, že naši mjůzík oslovíme nové fanoušky, snad zaujme i někoho z branže.

ADOLPHO&BAND ➡ Jakub Truneček (basa, zpěv)

1. Projekt Future Line nám dává možnost zahrát si na nejexkluzivnější klubové scéně v České republice. Je to soutěž, kde se už v minulosti představila řada kapel, které od té doby vstoupily do většího povědomí, a o to samé se chceme pokusit my.
2. Ve FL je významným už samotná nominace na koncert, obrovským plus a takovou třešničkou je ale určitě Future First Line, kde kapela dostane k dispozici celý večer v Akropoli. Velice zajímavá je možnost nahrání koncertu na minidisk a následná možná debata s lidmi z Future Line nad tímto zážitkem. Každá kapela, která se chce zlepšovat, musí být do určité míry sebekritická, a je dobré si uvědomit, že každá rada je dnes dobrá a někdy drahá (tady je součástí projektu).
3. Pokusíme se využít projekci, zkusíme se i domluvit na nějakém speciálním svícení. Bohužel s tím nemáme moc zkušeností, sami jsme zvědaví, jak to dopadne... Z velkého podia mám spíš obavy. Měl by s námi vystoupit i speciální host – Jakub Jakubec z kapel Bek Ofis a Pampa.

4. Očekáváme koncert se skvělým zvukem a nadstandardním technickým vybavením, jsem zvědav na práci lidí v Paláci Akropolis. Pokud nic jiného, stále je pro nás svátek zahrát si v takovém klubu, jako je Akropolis... (a taky možná čekáme, že nám nabídnou turné s Panteon Rococo nebo alespoň s Lenkou Filipovou)

EXIT ORCHESTRA ➡ Vojta Probošt (basa)

1. Lákala nás možnost zahrát si ve větším klubu jako je Akropolis.
2. V soutěži Coca Cola Popstar (semifinále 2006) jsme museli podepisovat úplně nesmyslné smlouvy se SONY-BMG, naštěstí jsme pak do finále nepostoupili. Rozdíl je také v tom, že nás nominovala porota (uskupení odborníků), a ne kamarádi, kteří posílají esemesky, jak to většinou v ostatních podobných

soutěžích funguje. V takových soutěžích obvykle nezískáváme ani hlas. Vlastně se už do nich ani nehlásíme.

3. Projekci jsme do kupy dát nestihli, bohužel. Ale podařilo se nám pozvat několik zajímavých hostů (druhý zpěvák, perkuse).

4. O soutěž jako takovou nám ani tak moc nejde jako o to, zahrát si přes kvalitní aparát a pořádně nahlas, vyzkoušet si po delší době velké podium, pozvat známé a popovídat s nimi, a hlavně si užít koncert jako celá kapela. Škoda jen, že se musí končit tak brzy.

TOXIC PEOPLE ➡ Vlád'a Majer (basa)

1. Zatím jsme se ve své asi čtyřleté historii přihlásili do dvou „soutěží“. Na Future Line jsme náhodně narazili na internetu a hned nás to zaujalo. Jelikož nebyl problém se během chvilky do projektu přihlásit, neváhali jsme a přihlášku za Toxiky hned vyplnili.
2. Hlavní rozdíl vidíme v tom, že celkem rychle můžeme zahrát na jedné z prestižních klubových scén – v Paláci Akropolis. Jelikož jsme z dalekého severu Čech, není vůbec jednoduché hrát v Praze, a ještě v tak zajetém klubu na dokonalém aparátu a pod perfektními světly.
3. Nikdy předtím jsme se moc nezajímali, jak na podiu vypadáme, ale nyní po přečtení rad, které jsou na stránkách Future Line, jsme se snažili zapracovat nejen na hudbě, ale i na společném vystupování na podiu. Takže nacvičujeme různé synchronní prvky, jako výskoky atd. Velké podium je pro nás skvělé, jelikož máme rádi kolem sebe prostor, který celý využijeme. Uvažujeme o tom, že bychom vzali na koncert do Paláce Akropolis tři břišní tanečnice, které nám hrají ve videoklipu! O projekci se budeme také snažit, náš webmaster na ní pracuje, uvidíme jestli to stihne. Zatím jsme ji nikdy nevyužili.
4. Hlavně, že nás posune někam dál. Což už se vlastně stalo hned prvním kolem. Soutěž nás donutila na sobě více makat! Také rady od pořadatelů jsou velmi cenné, nyní víme, na co se hlavně zaměřit! Věříme, že kdybychom postoupili ještě dál, bude to v dalším kole ještě lepší. ➡ Radim Šrám

ONE NIGHT BAND

One Night Band, chebská pětice, která svým megahitem „Bells In My Head“ válkuje celou republiku, vydala 12. listopadu pod hlavičkou Universal Music stejnojmenné debutové CD a listopad a prosinec strávila jako host turné hvězdných Support Lesbiens. O tom, že One Night Band mají za sebou velmi úspěšný rok, svědčí i nominace na Objev roku v cenách TV Ůčko, vítězství nedávné soutěže Eurotel Unplugged a Inkubátoru – soutěže talentovaných kapel, který byl spuštěn na hudebním portálu i.legalne.cz.

COSTO RICO (E)

Costo Rico je mladá, velmi talentovaná kapela ze španělské Barcelony. Po debutu El Patio vydala kapela ceněné album Cosas Ricas, s nímž si definitivně potvrdila pozici na hudební scéně. Hudba kapely Costo Rico je mixem salsy, rumby a karibských vlivů s reggae. Vystoupení početné kapely v čele s krásnou zpěvačkou Meri jsou proslulá energická, svůdná a opojnou atmosférou, která nenechá nikoho v klidu. Do Prahy přijíždí kapela Costo Rico představit své zcela nové album.

Hm...

Již od roku 1994 brázdí hudební vody originální pražské muzikantské seskupení, které si říká Hm... V současné době ho tvoří čtyři muzikanti, místně i časově pocházející ze stejného vrhu jako Tata Bojs, nekonečně hraví a vynalézaví, hudebně uhníždění někde mezi folkem a nevšedním rockovým písničkářstvím. Jejich hudba spojuje humor s poezií, rockový drive s akustickými i elektrickými nástroji, muzikantské charisma s pokorou a přirozeností.

V repertoáru skupiny Hm... zaujímají od počátku přední místo texty klasiků české poezie, např. Seifert, Orten, Wolker, Blatný, ale najdeme zde i překlady zahraničních básní např. od Apollinaire či Rimbauda. Jsou to vždy zhudebnění překvapivá, zhudebnění, která dávají poezii nový interpretační rozměr. Originální texty se často pohybují na hranici snových absurdních příběhů.

Hm... v sobě spojují odkaz starého Semaforu, hudební hravost a eleganci bratří Ebenů s patinou starého prvorepublikového jazzu. ➡ -jk-

„Co to tam mačkáš?“
DJové hrají na kytary
indie-rock.

Zpívejte s námi, jestli znáte texty

Ať už se zpěvák Erlend Øye, rodák z norského Bergenu, pustí do jakékoliv hudby, vždy je zaručen výborný výsledek. Jeden z nejosobitějších vokalistů současné populární hudby se proslavil jako polovina severských folkařů Kings Of Convenience, zpíval na hitech Röyksopp, Dntel nebo Safety Scissors a vydal úspěšné sólové album v duchu klubové elektroniky. Jeho nejnovější projekt – kapela The Whitest Boy Alive je zhmotněním Erlendova přání hrát přímočarý pop-rock bez zbytečných zvukových ozdob. Je až skoro k nevíře, že skupina před pěti lety v Berlíně vznikla jako projekt dvou hudebníků, kteří se v té době zabývali Djingem. Øye a respektovaný klubový producent Marcín Ůz se ale brzy začali zbavovat všech elektronických prvků, a posílnění o další dva členy nabrala jejich kapela směr indie popu s výraznou rytmičkou. Název kapely je třeba brát s nadhledem, Erlend a spol. se svojí hudbou vychází z bělošského funku kapel ze začátku 80. let jako byli Talking Heads nebo

Josef K. V sestavě Erlend Øye – kytara a zpěv, Marcín Ůz – basa, Sebastian Maschat – bicí a Daniel Nentwig – klávesy natočili za pár dní v berlínském klubu Cafe Moskau album Dreams. Jako kdyby se do nahrávky promítla střídmost úmyslně udržovaného soc-realistického interiéru klubu, The Whitest Boy Alive nahráli minimalistický rock vysvělený ze všech přídavných efektů. Absence aranží obnažuje upřímnost a křehkost písní, jimž vévodí unikátní hlas Erlenda Øye. Umí být zasněný, letargický, zranitelný, jindy je odměřený, a přesto dokáže vybudovat intimní spřízněnost s posluchačem. Často se zdá jako kdyby ani nezpíval, jen nenuceně přednáší texty a mezi slovy nechává volně plynout čas. Písně o rozbitých vztazích jsou plné melancholie, nicméně zároveň mají sílu povzbudit jako třeba Don't Give. Vzkaz The Whitest Boy Alive k návštěvníkům jejich koncertů je velmi jednoduchý: „Hrajeme naši hudbu na živo. Zpívejte s námi, jestli znáte texty.“ ➡ Karel Veselý

Elektronická magie z modrých států

Modré státy americké unie volí demokraty, červené republikány. Andyho Dragazise se to netýká. Je Brit a ještě navíc řeckého původu.

Myšlenka na založení Blue States se zrodila v hlavě Andyho Dragazise roku 1998. V té době stále sílila obliba v downtempu a po vydání jeho prvních EP se dostal náhle Blue States do popředí této hudební vlny. První demo, které poslal do Memphis Industries k posouzení, si natočil sám u sebe doma. Ve vydavatelství se skladby setkaly s kladným ohlase, a tak se Blue States stal jedním z prvních hudebníků, o které se tento anglický label začal starat. První dlouhohrající album vzniklo o tři roky později. Nothing Changes Under the Sun se překvapivě dobře prodávalo, svůj podíl na tom měl i silně melancholický zvuk nahrávky a Andyho hráčské nadání. Sám ovládá přes šest hudebních nástrojů a většinu partů si nahrává bez cizí pomoci. Na jeho druhé desce se objevil vokál zpěvačky Tahity Bulmer, která v současnosti patří k londýnské skupině New Young

Pony Club, dětský sbor i lesní roh. Album Man Mountain tak získalo další rozměr a stejně jako debut si jí kritici i fanoušci oblíbili. Po této zkušenosti se spoluprací s dalšími hudebníky, nejen při živých vystoupeních ale i ve studiu, se rozhodl Andy Dragazis natočit v roce 2004 třetí počín The Soundings s Jonem Chandlerem and Chrisem Carrem. Během příštího roku se však soustředil spíše na produkci samotnou. Poté, co si zřídil vlastní nahrávací studio v Londýně, začal spolupracovat na projektech The Pipettes, The 18th Day Of May, Zan Pan nebo The Young Playthings. Svůj návrat k aktivnímu hraní a vlastní skladatelské tvorbě ohlásil stylově – vydáním (srpen 2007) desky First Steps Into...a znovu opětovným koncertováním. ☺ **Eva Balaščíková**

Sestry Steinovy ve volném čase pečou buchty, starají se o děti, pokoušejí se o pěstování bylinek a zeleniny, nahrávají desky a přibližně sedmkrát za měsíc vyrazí hrát. Sledovali jsme je jeden víkend.

Karolína / Sobota 9:00 Vezu zrovna dcerku na sraz, odjíždí na školu v přírodě. A syn zase jede se školou někam do jeskyní pozorovat netopýry, takže budu mít doma klid! Hodlám se celý den flákat v křesle s novinami a knížkou. **11:00** Zodpovědně se flákám. Teď asi budu muset něco uvařit, protože mám strašně hlad. **14:00** Šla bych se projít, můj chlap se mnou ale nechce. Tak nevím, asi vyrazím sama. Jsou tady všude divoký prasata, ale kdo se bojí nesmí do lesa. **17:00** Zrovna procházím Chouzavou, je šero a už svítějí okna, to mám ráda. Fouká strašně vítr a sundává mi kapucu. **21:00** Čumíme na DVD na Volver, to je můj oblíbený film, ale vypila jsem moc rychle dvojku vína a teď trochu usínám. Chci ještě vydržet do jedenácti, protože v Andělovi budou Sunshine, a já chci vidět Buriánka jak mluví, jestli to není nááákej frajírek třeba. **Neděle 9:00** Ještě se válim. Dneska nevstávám. **12:00** Vařím. Pikantní kuřecí řízeky, včera jsem je naložila aby se pěkně nasákly tím kořením. A pečený brambory, mě nebaví je loupat a tak je pečú se slupkou. **19:00** Brouzdám na internetu, šla jsem odpovědět na dva mejly a zas jsem do toho spadla, momentálně musicserver. Zrovna se dívám na klip Goldfrapp, docela hezký. **21:00** Máme návštěvu, tak zase sedíme a kecáme. Kluk je architekt, takže nám pomáhá vymyslet kam dát kotel, abysme furt neměli v domě popel.

Lucie / Sobota 9:00 Probuzení v hotelovém pokojíku v Roros. pohledem z okna zjišťuju, že celou noc sněžilo, a že se asi dneska vykopeme na výlet, hurá! **11:00** Piju posnídaňový káfičko v hotelový hale u krbu a říkám si, že ten sever MÁ něco do sebe. **14:00** Výlet na běžkách: právě se už podruhé vracíme, protože se ukazuje, že to, co má na mapě zelenou barvu, je tady označený jednou modrou šipkou, a to ještě na začátku trasy, a dál už se značit neobtěžujou... **17:00** Povýletní horká sprcha a tři panáky na pokoji, jojo, drsnej sever, ale cejtím se výborně. **21:00** Procházka pohádkovým barevným dřevěným městečkem a nenápadný okukování interiérů za rozsvícenejma okýnkama, na chvíli vypouštíme i drsnej severskej humor a jihneme. **Neděle 9:00** Mám děsnej hlad a pomalu vyrážím dolu na snídani, na chodbě sou všude pozůstatky včerejší bujarý noci, uť, ještě že spím tak tvrdě. **15:00** Teď jsme právě v kavárně, pijeme výbornou kávu s kardamonem a chilli, a čteme si, ááááá, i-dy-la! **19:00** Přistáváme v Oslo po půlhodinovém letu mini vrtulovým letadlem, který se celou dobu třásl... Je nám trochu špatně, ale jsme naživu.

☺ **Petra Ludvíková**

S Digitalism alles gute!

Před prázdninama, to když venku bylo třicet nad nulou, ne pod, jako je tomu teď, jsem si v XMAGu jen tak projel line-upy festivalů a bylo to tam! Digitalism měli dojet na Summer Of Love. Ale nakonec nebyli. Náprava se konala ve čtvrtek 20. prosince v Paláci Akropolis.

Venku zima a vevnitř skoro nikdo, takže když MIDI LIDI začali na čas, hráli skoro jenom pro pověstný čtyři stěny. Fronta k šatně se pomalu zvětšovala, později příchozí měli radost, že Praha je vlastně v tom hudebním světě taky malá, takže se mohlo ve-sele předbíhat ke kamarádům a kamarádkám, a mimopražští návštěvníci měli zase o jeden důvod navíc, proč si myslet o obyvatelích hlavního města víc černou než bílou. Falešní Brňáci schovaní za třemi notebooky, před sebou elektronický bicí a klávesy, zatím zasypávali postupně se plnicí (až nakonec do-

cela zaplněný) prostor sálu svojí verzí nadšení pro osmibity, jednoduchou a údernou elektroniku, co zní naživo asi třistakrát líp než z placatýho formátu. Strojově přesný, ale rozhodně ne chladný. Vtipný, taneční. Důkaz, že i po česku to jde, i když jednotlivé faktory by jako celek v zahraničí asi moc nefungovaly. Po pravdě řečeno, MIDI LIDI nasadili latku do docela sympatický vejšky. Možná trochu faux-pas, když si je lidi vytleskali zpátky, ale místo přídavku přišlo jenom odpojení kabelů od techniků. Takže ani děkovačka nebyla po-

řádne slyšet. Nevadí, chápeme. Čas tlačil a Digitalism mají hodně dobrý světla a vůbec show, říká se. A tyhle věci holt potřebují čas. Stálo to za to! Digitalism si předělali stage k obrazu svému nekompromisním způsobem. Tři projekční panely, spousta elektroniky na velkém pultě a pekelný retro-mikrofon jak z reklamy na rodinný štěstí americký rodiny sedmdesátých let. Když do davu poprvé probleskly reflektory, kterými se v Hamburгу pravděpodobně osvětlují přístavy a naváděj lodě, bylo jasné, že by ke vstupenkám měli

Digitalism?

Jako když ohříváte něco z KFC v mikrovlnce.

pořadatelé přibalovat něco jako varování pro epileptiky. Digitalism si podepsali francouzští Kitsuné Music – ti, jejichž kapely znamenají synonymum pro párty, díra v hlavě a dva dny se dávat dohromady. Dost lidí se o tom přišlo přesvědčit a nebudeme

tu spekulovat, kolik stran měl guest-list, ale odhadnul bych necelý tři. A fotáci jsou tištěný zvlášť. Už po pár minutách bylo jasno. MIDI LIDI tu tenhle večer jsou za hodný strejdy. A tetu. Jence a Isi to smažili hlava nehlava, podobně jako když ohříváte něco z KFC v mikrovlnce. Syčelo to a čas na vydechnutí nebyl. Prvních pár řad od pódia se zdálo být potencionálně nebezpečných, ale kdo by nepřežil pár ran loktem do hlavy? „Anything New“, „Pogo“, „Home Zone“, krutá nakládačka s mohutnou světelnou podporou, takže kdo z toho vytáhnul dobrý fotky, měl by si někde napsat o medaili, a nebo aspoň diplom! Můj digitál to bez blesku nedával a s bleskem tomu ukradnul všechnu atmosféru. Smutné. Tleskalo se, i když člověk musel být rychlejší, aby nezaspal „tichý“ místo a prostor pro seberealizaci, ale hlavně se tancovalo. Kolem mě dost, za mnou nevím, protože to bych ji dostal do spánku. Digitalism skončili, jako MIDI LIDI začali. Na čas. Nechali se asi pět minut slušným způsobem vyvolávat, a pak se rozsvítilo. Game over? Ale ne...

...tentokrát se neponechalo nic náhodě a párty se dotáhla až do konce. Malá scéna s requiem-setem The Models bez Toba, divadelní bar a The Fakes DJs v kompletní sestavě. Malá scéna víc sypala, dvakrát dokonce došlo na „Nothing But Green Lights“ od Toma Veka v Digitalism remixu, The Fakes typicky přecházeli mezi styly, tempy a několikrát si zahráli hru „Co váš vkus ještě skousne?“. Lidí bylo na začátku na obou místech stejně, tzn. hrozně moc! S přibývajícma hodinama se však dancing shoes přesouvaly (a nebo zůstávaly) u končících Modelů. Cestou domů skoro začalo sněžit. Já byl nadšený. [📍 Lukáš Franz, Musicserver.cz](#)
[foto Ondřej Lazar Krynek](#)

Nejlepší věci vznikají přirozeně

Elektronickou hudbu začal Nathan Fake skládat ještě jako pubertální fanoušek kapely Orbital. Za několik let se z kluka, který první tracky nahrával ve svém dětském pokoji na počítači, stal jeden z nejzajímavějších současných producentů. Ojedinělý ve svém stylovém rozpětí a neopakovatelný v tom, s jakou lehkostí a hravostí narušuje zaběhaná schémata elektronické hudby.

Tvoje debutová deska „Drowning In the Sea Of Love“ je trochu jiná než singly, které si vydával předtím. Plná emocí, příjemných zvuků a melodií. Jak to děláš, že nepotřebuješ k vyjádření takových pocitů slova?

Psát texty mi moc nejde. Rád bych slova používal, ale nedokážu to, tak prostě skládám melodie. Vlastně při tom ani moc nepřemýšlím o tom, jestli tahle věc bude emotivní nebo nějaká jiná. Prostě tu skladbu napíšu tak, jak to zrovna v tu chvíli cítím.

Dá se tedy říct, že je tvoje hudba spontánní?

Moje nejlepší skladby jsou ty, které vznikly nejrychleji. Pokud o věcech moc přemýšlíte, začnete se v nich vrtat, může to být ve výsledku dobré, ale i špatné. Mám pocit, že nejlepší věci vznikají přirozeně.

To samozřejmě funguje dobře když skládáš jeden singl, ale jak je to při práci na albu? To přece vyžaduje určitý jednotící koncept.

Tuhle desku jsem složil celou v poměrně krátkém časovém období, v podstatě celá vznikla během několika měsíců. Samozřejmě jsem do těch skladeb mnohokrát zasahoval a upravoval je, ale základ vznikl víceméně ve stejné době. Myslím, že díky tomu mají nějaké společné téma, které je všechny propojuje, a já jsem to album bral jako jeden projekt, ne jako kolekci singlů.

Před tvým albem vyšel remixový vinyl. Jaké to je, poslouchat jiné umělce, kteří pracují s tvou hudbou?

Je to zábava. Na tom EP jsou lidé, které jsem si pro remixování své hudby vybral. Buď jsou to moji kamarádi, ke kterým mám opravdu blízko a nebo umělci, které obdivuji, jako FortDax nebo Apparat. Bylo to úplně jiné, než když ti na labelu řeknou: musíme mít remix od toho a toho, to se bude dobře prodávat... Vybíral jsem pečlivě, kdo by měl pracovat s kterou skladbou a jsem s výsledkem moc spokojený.

Vystupoval jsi i na slavném Montreux Jazz Festivalu, po boku BB Kinga a Van Morrisona. To je pro hudebníka tvého žánru trochu neobvyklé.

Zřejmě to souvisí s tím, jaká je ta deska. Je to odlišné, není to prostě prvoplánová klubová taneční hudba. Je fajn, že o moje vystoupení mají zájem i docela odlišné festivaly.

Na koncertech vystupuješ buď s Vjem, nebo sám. Jak to vlastně funguje?

S mým kamarádem Vincentem, který se mnou vystupuje někdy jako VJ, máme navzájem propojené laptopy. Já posílám zvuk k němu do počítače, kde se pomocí hudby modulují vizuály, speciálně připravené pro každou skladbu. Máme hrubé kostry, ale je tam velký prostor pro improvizaci – a to je ještě větší, když vystupuji sám. Jinak by koncerty neměly smysl.

Vincent a Nathan

Propojení a synchronizace dvou notebooků evidentně vyžaduje zkušenosti, znalosti a soustředění

Nepřemýšlel jsi někdy o živé kapele?

Zatím určitě ne. Připadalo by mi hloupé nechat hrát kapelu mojí hudbu jen proto, aby vystoupení mělo ráz živého koncertu. U některých muzikantů to takhle asi funguje, ale já si vystačím s laptopem.

Tvůj záběr je široký, od techna po melodické elektro. Co máme očekávat na tvé lednové show v Praze?

Řekl bych, že určitě nebude chybět trochu od všeho.

☞ Radim Šrám

„Naše tajemství? Máme křišťálovou kouli. Ano, elektrickou.“

Folk pro digitální éru

Co může vzejít ze setkání fanouška taneční hudby a stydlivého písničkáře z anglického venkova, kteří dostali za úkol napsat společně hudbu k erotickému filmu? Mike Lindsay a Sam Genders nikdy nebrali svůj odlišný hudební vkus jako nevýhodu, právě naopak, a výsledkem je originální zvuk jejich projektu Tunng.

Svůdné spojení elektroniky a folku vzbuzuje nadšení u posluchačů i kritiky, kteří oceňují neotřelý nadstylový přístup, v němž se skloubí suverénní písničkářství s věčným hledačstvím nových cest. Ačkoliv se vymykají běžným stylovým škatulkám, Tunng se od svého debutu „This Is...Tunng: Mother's Daughter and Other Songs“ etablovali mezi špičkou současné britské nezávislé hudby. S každým dalším albem navíc unikají představivosti svých fanoušků i žánru folkotronika, do kterého byli zařazeni po první desce. Tunng ctí nejlepší tradice anglického psychedelického folku 70. let (Nick Drake, Syd Barrett) stejně jako tzv. inteligentní taneční hudby (Boards Of Canada), a jejich poznávacím znakem jsou surreálné texty, neobvyklé samplý i nástroje a éterické melodie. Ačkoliv začali před pěti lety jako dvojice, postupem času na sebe nabalovali další muzikanty, a jejich loňské album Good Arrows je už představuje jako dospělou kapelu, v níž každý z šesti členů má své nezaměnitelné místo. Deska sklídila pozitivní ohlas kritiky: „Good Arrows je perfektní soundtrack k línému post-mileniálnímu odpoledni na sluníčku,“ prohlásil o albu deník The Daily Telegraph a The Guardian sekunduje: „Tunng se podařil zásah do černého, album se honosí melodiemi, které se vám vryjí pod kůži.“ Zvláštní chemii malé hudební komunity odráží nejlépe jejich koncerty, které jsou o něco folkovější než by se zdálo podle studiových nahrávek. Jejich živé vystoupení na loňském festivalu Glastonbury prý patřilo mezi nejlepší a jen podtrhlo mimořádné postavení Tunng v současné vlně hudebníků oživujících novými postupy zlatou tradici anglického folku. ☺ **Karel Veselý**

Nejpomalejší kapela na světě

Earth si během své kariéry vysloužili bezpočet nálepek – průkopníci zvuku z jiné planety, praotci drone metalu, pionýři noise minimalismu. Žádná ale plně nevystihuje podstatu téhle legendární kapely. Earth jsou totiž definitivně mimo všechny běžné souřadnice současné hudby.

Kořeny jejich zvuku jako kdyby pevně vězely v nejhlubší zemi. Kapelu založili v roce 1990 v Seattlu Dylan Carlson (do dějin rockové muziky se mimo jiné dostal coby nejlepší kamarád Kurta Cobaina a bohužel i jako dodavatel pistole, která nakonec prostřelila Kurtovu hlavu) a Slim Moon, zakladatel labelu Kill Rock Stars. Sestava se v průběhu dalších let postupně měnila, ale Carlson zůstával věrný svojí vizi: Earth tvořili nelidsky pomalou, nejspínavějším bahnem umazanou muziku, založenou na mohutné kytarové stěně a děsivém rachotu. Žádné rytmy, žádný zpěv, jen pomalu se vlekoucí řev z hloubi oceánu. Kapela s tak radikálním soundem si pochopitelně fanoušky hledala jen pomalu – ale ti, kdo jednou kouzlu Earth propadli, se zamilovali na celý život. Bez Earth by například nevznikli dnes tak populární Sunn O))), kteří citují Earth jako přímou inspiraci (kompilace Earth z roku 2001 nesla název „Sunn Amps and Smashed Guitars“). Během své kariéry také Earth spolupracovali například s KK Nullm ze Zeni Geva, s Boris nebo právě se Sunn O))). Na aktuálním albu „The Bees Made Honey In The Lion's Skull“ pro změnu hostuje kytarista Bill Frisell. Zvuk Earth nikdy nezůstával na místě. Už dříve tušená proměna naplno rozkvetla na desce z roku 2005 s názvem „Hex (Or Printing In The Infernal Method)“, což bylo první album Earth pro Southern Lord. Ztišení zvuku a větší příklon k ambientu jen zvýraznil klenutou stavbu jednotlivých písní (ano, tohle slovo k Earth sedí stále víc a víc) a zároveň prohloubil jejich magickou naléhavost. Nový trend

Ze smrtelně pomalu se vlekoucí muziky dokázali vytesat překrásný monolit a jejich hypnotizující zvuk v podstatě nemá v historii, a asi ani v budoucnosti hudby, obdoby.

dovršili Carlson a spol. na novince „The Bees Made Honey In The Lion's Skull“, která je jednou obrovskou hypnotickou mantrou, tiše recitovanou uprostřed neznámé krajiny. Z jednodité kytarové stěny najednou vystoupily detailně vykreslené ornamenty jejichž síla bere dech. ☺ **Jan Total**

Jane Birkin vyrůstala – podobně jako její vrstevnice Marianne Faithful (která je přesně o 15 dní mladší) – v elitní britské aristokratické rodině. Paralelu najdeme i v počátcích dráhy obou zpěvaček, poznamenanými osudovými vztahy s muzikantskými celebritami. Ale zatímco aféra s Mickem Jaggerem skončila pro Marianne Faithful katastrofou, pro Jane Birkin se stal francouzský filmař a skladatel Serge Gainsbourg celoživotní inspirací. Podobně jak on dokázala skloubit dvě souběžné umělecké kariéry, hudební i filmovou.

Je t'aime, moi non plus

Svoji první příležitost dostala, když ji italský režisér Michelangelo Antonioni obsadil do filmu Zvěšeni-na, který dodnes patří k nadčasovým pilířům světové kinematografie. O rok později přijela Jane Birkin do Francie na konkurs pro film Slogan. Na režiséra udělala tak silný dojem, že ji obsadil do role, kterou původně měla hrát elitní supermodelka Marisa Berenson. Filmovým protějškem Jane Birkin, která tehdy neuměla ani slovo francouzsky, byl čtyřicetiletý Serge Gainsbourg. Brzy poté se oba stali nejostřeji sledovaným párem francouzského zábavního průmyslu.

Gainsbourg byl autorem skladby „Je t'aime, moi non plus“, erotického duetu, který natočil se svojí předcházející partnerkou Brigitte Bardot. Ta se s ním ale rozešla ještě dřív, než nahrávka stačila vyjít na desce. Gainsbourg se zachoval jako gentleman, nahrávku nevydal, ale natočil novou verzi se svojí současnou britskou přítelkyní Jane. Skandální duet se stal světovým hitem, jehož publicitu násobily mediální reakce. Radia kontroverzní píseň zakazovala, Vatikán ji dokonce prohlásil za nemorální. Z dnešního hlediska nahrávka působí jako křehký a téměř naivistický vtíp.

I když se o 11 let později Jane Birkin s Gainsbourgem rozešla, jejich profesionální spolupráce pokračovala. K vrcholům patří album Baby alone in Babylon, jehož titulní skladba získala prestižní cenu Akademie Charles-Cros. Gainsbourgova smrt roku 1991 byla pro zpěvačku bolestným přelomem, Jane Birkin se na čas věnovala jen filmu a humanitární práci, pro Amnesty International natočila dokument o ženě z Filipín, který byl součástí kampaně na podporu politických vězňů.

Na podzim 1994 se Jane Birkin vrací k hudbě a přijíždí do Londýna s repertoárem, který tvoří výhradně Gainsbourgovy písně, o rok později se ujímá hlavní role v Euripidově řecké tragedii Ženy z Troje v londýnském National Theatre. Své interpretace

Gainsbourgova repertoáru natáčí na album s ilustrativním názvem Version Jane. Aby skladbám dodala novou tvář, přizvala si Jane Birkin pečlivě vybraný team, včetně senegalského bubeníka Dudu N'Diaye Rose, skladatele Gorana Bregoviće a skupinu Les Nègresses Vertes.

O pět let později dostala zpěvačka nabídku na hodinový koncert dle vlastní volby na divadelním festivalu v Avignonu. Jako partnera si vybrala houslistu z Alžírsko: byl to Djamel Benyelles, který už předtím jednu z Gainsbourgových skladeb zaranžoval. „Při poslechu mi naskočila husí kůže, slyšet Sergeho písně v tak melancholickém podání, to ve mě vzbudilo velké očekávání,“ vzpomíná Jane Birkin. Z hodinového koncertu nakonec vznikl samonosný projekt Arabesque. Následovaly koncerty v Alžíru, pařížském Odeonu, Izraeli i na palestinských územích, včetně koncertu pro děti v uprchlickém táboře v Gaze, později dokonce americké turné. Arabesque vyšlo roku 2003 na albu, po hudební stránce připomíná éru francouzských „orientálních kabaretů“ v nichž se prolínaly písně alžírských přistěhovalců s francouzskými melodiemi.

Zcela mimo vyježděné koleje míří i obě poslední alba. Rendez-vous je sbírka duetů s mezinárodními hosty, z nichž každý je ve svém oboru špičkou: Brian Ferry, Feist, Manu Chao, Françoise Hardy, Beth Gibbons, Caetano Veloso, Paolo Conte i Brian Molko z Placebo. A na Fictions zpívá Jane Birkin poprvé ve svém životě takřka výhradně anglicky. Vedle nových skladeb jimiž přispěli Neil Hannon (The Divine Comedy), Beth Gibbons (ex-Portishead) přináší i coververze tak významných autorů jako je Tom Waits a Kate Bush. Kytary nahrál Johnny Marr z The Smiths.

Na svém pražském koncertě bude Jane Birkin zpívat, s doprovodem klavíru, houslí, perkusí a kytar, skladby z posledních tří alb.

👉 Petr Dorůžka

Jane Birkin

Slavná herečka a zpěvačka, životní i hudební partnerka nejvýraznější osobnosti francouzské hudby druhé poloviny dvacátého století Serge Gainsbourga.

Transylvánský skřivánek

Národnostně pestré země východní Evropy i Balkánu představují fascinující pokladnici hudebních stylů. V Transylvánii, součásti dnešního Rumunska, se narodil skladatel Béla Bartók, který se tam později vracel sbírat lidové melodie.

Koncert vrcholí v hledišti Paláce Akropolis, rozvášnění fanoušci za chvíli začnou lepit hudebníkům na orosená čela bankovky.

Pokud bychom z těchto hornatých krajů postupovali dále na východ a překročili poslední z karpatských hřebenů, ocitneme se poblíž hranic Moldávie. Právě z této nejvzdálenější části Rumunska pochází dechovka, která se ve svých začátcích pyšnila těmi nejotlučenějšími nástroji, které možná pamatovaly éru rakousko-uherských vojenských kutálek. Skupinu objevili roku 1995 hudební nadšenci z Německa, které poptávka po balkánské hudbě inspirovala k založení gramofonové značky Asphalt Tango.

Sestavu rumunských dechařů, kteří nad jiné vynikali především sehraností v ostrém tempu, pojmenovali Fanfare Ciocarlia. Zatímco první díl názvu je francouzský termín pro dechovku, jeho druhá část znamená rumunsky nejen skřivánka, ale zároveň je to jméno jedné z nejslavnějších místních melodií. V 19. století ji zpopularizoval rumunský houslista Anghelus Dinicu, později ji skladatel George Enescu citoval ve své Rumunské Rapsodii, a Goran Bregović i použil ve svém filmovém hitu Kalašnikov. Jako exhibiční skladbu ji v repertoáru mají i moravské folklorní ansámblы. Hudební profil ale nelze stavět jen na exhibicích v rychlém tempu, a pro novější tvorbu skupiny je už typičtější stylová pestrost i dobrodružné přesahy mezi žánry. Album Gili Garabdi je například hledáním spojnic mezi romskou hudbou a jazzem, což dokumentuje coververze standardu Duka Ellingtona „Caravan“. Balkánská hudba tvoří také velkou část soundtracku k filmu Borat, a právě pro tento účel natočili Fanfare Ciocarlia na objednávku coververzi rockového hitu z 60. let, „Born To Be Wild“.

☛ Petr Dorůžka, foto Luděk Neužil

I kdybych hrál nacistické marše, bude to klezmer

Amsterdam je liberální město bohémských umělců, imigrantských komunit i nečekaných hudebních překvapení, k nimž patří Amsterdam Klezmer band, spojující nevázanost pouličních muzikantů s precizností špičkových hráčů.

Skupinu založil roku 1996 saxofonista Job Chajes s holandskými spoluhráči. Zpěvák skupiny Alec Kopyt ale pochází z Ukrajiny, a u nás je dobře znám díky svému působení se skupinou Poza, s níž v Praze dokonce natočil své první album. Repertoár skupiny tvoří především klezmer, tedy hudba židovských venkovských kapel z Ukrajiny a Balkánu, jejíž kontinuitu na evropském kontinentě přetrnul holocaust. Ve své původní formě to byla taneční hudba spřízněná s romskými i dalšími hudebními styly z Balkánu, pracovní náplní tradičních „klezmerbandů“ byly svatby židovských i nežidovských obyvatel. Klezmer prošel v posledních 20 letech úspěšným revivalem především díky Klezmatics a dalším americkým skupinám.

Rodištěm Aleca Kopyta je černomořský přístav Oděsa, který byl v 19. století životem překypující metropolí. „Oděsa sice leží na Ukrajině, ale vznikla jako ruská pevnost v době tureckých invazí,“ vysvětluje Kopyt. „Před Sovětským svazem to byl svobodný bezcelní přístav, černomořský New Orleans či Singapur. Dařilo se tu černému trhu, mafii, v přístavních krčmách jste mohli slyšet nejrůznější hudební styly. To souviselo s pestrým složením obyvatelstva: žili zde Řekové, Romové, Arméni, Gruzínci. A bylo to promíchané i společensky: vedle židovských bankéřů tam žili židovští dělníci i židovští mafiáni.“

Kopyt bývá označován za „ukrajinského Toma Waitse“ především proto, že má v repertoáru i srdceryvné balady. „Ty jsou sice původně ruské, ale protože jsem Žid, mám nepsanou licenci na to, že cokoli hraju, je tím pádem klezmer. I kdybych hrál nacistické marše, bude to klezmer, protože jsem Alec Kopyt.“

☛ Petr Dorůžka

**Jedinečná směs šansonu,
dřevního blues, funku a country...
Tom Waits po evropsku?**

Arno /Belgie
27.3.2008 v 19:30h
Palác Akropolis

Za podpory Institut Francais de Prague a French music export office in Berlin

RESUMÉ

06 DIVADLO LETÍ ☞ Praha letí ☞ dVA*

PA ☞ 13.03.

Hra vznikla v koprodukcí Letí o. s. a jeho partnerů a Art Frame Palác Akropolis s. r. o. za podpory hlavního města Prahy a Městské části Praha 3.

08 DÉCALAGES ☞ Posedlost ☞ dVA*

PA ☞ 27.02., 15.03., 16.03., 21.04. [derniéra]

Hra vznikla v koprodukcí Art Prometheus o. s. a jeho partnerů a Art Frame Palác Akropolis s. r. o. za podpory hlavního města Prahy.

10 @ALMA @ALTER ☞ Art Maraton ☞ dVA*

PA ☞ 19.04.

Producent Art Frame Palác Akropolis s. r. o. za podpory hlavního města Prahy a Městské části Praha 3.

12 SPOLEČENSTVO BEZHlavÝCH / SPITFIRE COMPANY ☞ Černý smích medúzy ☞ dVA*

PA ☞ 17.02. [premiéra], 18.02., 28.03., 14.04., 26.05.

Hra vznikla v koprodukcí Bezhlaví o.s. a jeho partnerů a Art Frame Palác Akropolis s. r. o. za podpory hlavního města Prahy.

16 DIVADLO DEMAGO ☞ Improvizační večery ☞ dVA*

PA ☞ 10.02., 23.03.

Producent projektu Art Frame Palác Akropolis s. r. o. za podpory hlavního města Prahy.

19 13. Festival integrace Slunce 2007

PA ☞ 02.11.2007 – 10.11.2007

Producent Sukus o.s. ve spolupráci s Junior klubem Na Chmelnici a Art Frame Palác Akropolis s. r. o. za podpory hlavního města Prahy, Městské části Praha 3 a Ministerstva kultury ČR.

22 @ALMA @ALTER ☞ Nemožná ty, nemožná já / Páchne tu smrt ☞ dVA*

PA ☞ 12.11.2007

Producent Art Frame Palác Akropolis s. r. o. za podpory hlavního města Prahy.

24 DUDA PAIVA PUPPETRY AND DANCE ☞ Angel ☞ dVA*

PA ☞ 10.03.08

Producent projektu Art Frame Palác Akropolis s. r. o. za podpory hlavního města Prahy, Městské části Praha 3 a Ministerstva kultury ČR.

26 DIVADLO HUSA NA PROVÁZKU ☞ dVA*

PA ☞ 04.02., 03.03.

Producent projektu Art Frame Palác Akropolis s. r. o. za podpory hlavního města Prahy.

28 Čínský festival 2008

PA ☞ 01.02.

Producent Feng-yün Song o.s. ve spolupráci s Art Frame Palác Akropolis s. r. o. za podpory hlavního města Prahy.

31 JOSÉ GONZÁLES /SWE ☞ Midnight Sun Sessions*

PA ☞ 22.04.

Producent Art Frame Palác Akropolis s. r. o. ve spolupráci s D_Smack_U Promotion

32 DATAROCK /NOR ☞ Midnight Sun Sessions*

PA ☞ 12.02.

Producent Art Frame Palác Akropolis s. r. o. ve spolupráci s D_Smack_U Promotion

36 KAŠPÁREK V ROHLÍKU

PA ☞ 22.02.

Producent Junior Klub na Chmelnici ve spolupráci s Art Frame Palác Akropolis s. r. o. za podpory hlavního města Prahy a Městské části Praha 3.

37 Future Line

Producent Junior Klub na Chmelnici ve spolupráci s Art Frame Palác Akropolis s. r. o. za podpory hlavního města Prahy a Městské části Praha 3.

40 ONE NIGHT BAND

PA ☞ 07.02.

Producent Junior Klub na Chmelnici ve spolupráci s Art Frame Palác Akropolis s. r. o. za podpory hlavního města Prahy a Městské části Praha 3.

40 COSTO RICO

PA ☞ 01.03.

Producent: Junior Klub na Chmelnici ve spolupráci s Art Frame Palác Akropolis s. r. o. za podpory hlavního města Prahy a Městské části Praha 3.

40 HM...

PA ☞ 13.02.

Producent Junior Klub na Chmelnici ve spolupráci s Art Frame Palác Akropolis s. r. o. za podpory hlavního města Prahy a Městské části Praha 3.

41 THE WHITEST BOY ALIVE /NOR/ DE

☞ EuroConnections*

PA ☞ 26.03.

Producent Art Frame Palác Akropolis s. r. o. za podpory hlavního města Prahy a Městské části Praha 3.

42 BLUE STATES /UK ☞ Music Infinity*

PA ☞ 15.02.

Producent Art Frame Palác Akropolis s. r. o. za podpory hlavního města Prahy.

43 SESTRY STEINOVY ☞ EuroConnections*

PA ☞ 28.02.

Producent Art Frame Palác Akropolis s. r. o. za podpory hlavního města Prahy a Městské části Praha 3.

44 DIGITALISM /DE ☞ EuroConnections*

PA ☞ 20.12.2007

Producent Art Frame Palác Akropolis s. r. o. za podpory hlavního města Prahy a Městské části Praha 3.

46 NATHAN FAKE /UK ☞ EuroConnections*

PA ☞ 30.01.

Producent Art Frame Palác Akropolis s. r. o. za podpory hlavního města Prahy a Městské části Praha 3.

48 TUNNG /UK ☞ EuroConnections*

PA ☞ 28.02.

Producent Art Frame Palác Akropolis s. r. o. za podpory hlavního města Prahy a Městské části Praha 3.

49 EARTH /USA

PA ☞ 25.02.

Producent Silver Rocket o.s. ve spolupráci s Art Frame Palác Akropolis s. r. o. za podpory hlavního města Prahy.

50 JANE BIRKIN /F

Divadlo Archa ☞ 16.02.

Producent: Rachot ve spolupráci s Institut Francais de Prague za podpory hlavního města Prahy.

53 FANFARE CIOCARLA /ROM ☞ Respect Plus

PA ☞ 14.01.

Producent Rachot ve spolupráci s Art Frame Palác Akropolis s. r. o. za podpory hlavního města Prahy.

54 AMSTERDAM KLEZMER BAND /NL ☞ Respect Plus

PA ☞ 31.01.

Producent Rachot ve spolupráci s Art Frame Palác Akropolis s. r. o. za podpory hlavního města Prahy

* producent projektu Art Frame Palác Akropolis s. r. o.

Fotogalerie

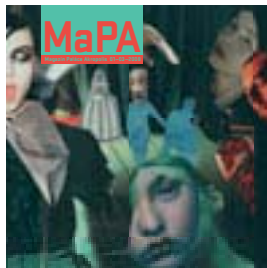

Kryštof Havlice se v Paláci Akropolis pracovně objevuje poměrně často, pro server freemusic.cz fotí hudbu, napříč žánry a s citem pro atmosféru koncertů.

1	15.12.07	Stars Of The Lid
2	09.11.07	The Ex
3	08.12.07	Cibelle
4	16.01.08	Please The Trees
5	04.10.07	Soft Machine
6	14.11.07	Longital
7	09.12.07	Jesu
8	18.11.07	Ralph Myerz and the Jack Herren Band

PRVNÍ ČÍSLO

ZA PODPORY HLAVNÍHO MĚSTA PRAHY

KUBELÍKOVA 27, 130 00 PRAHA 3 – ŽIŽKOV

POKLADNA / CAFÉ / TICKETS tel. +420 296 330 913

denně (open daily) 10.00–24.00, so+ne (sat+sun) 16.00–24.00

Rezervace vstupenek na divadelní představení na dVA@palacakropolis.cz

RECEPCE / OFFICE tel. +420 296 330 911, fax +420 296 330 912,
info@palacakropolis.cz, po–pá (mon–fri) 09.00–19.00

RESTAURANT AKROPOLIS rezervace / reservations tel. +420 296 330 990-91
denně (open daily) 11.00–01.00

JUNIOR KLUB příspěvková organizace Praha 3

tel. +420 296 330 961, martina.rychtova@palacakropolis.cz

PROGRAM PŘÍPRAVIL / PRODUCED BY ART FRAME PALÁC AKROPOLIS s.r.o.

DESIGN Luděk Kubík [Side2] GRAFICKÁ ÚPRAVA Anna Štípková [Side2]

KOLÁŽ NA OBÁLCE Michaela Kukovičová

REDAKCE Martin Hůla

PŘÍSPĚVATELÉ Eva Balaščíková, Kateřina Bohadlová, Petr Dorůžka, Lukáš Franz,
Hanka Kubáčková, Petra Ludvíková, Zuzana Malá, Pavel Rydl, Radim Šrám,
Jan Total, Karel Veselý

FOTOGRAFIE archiv Paláce Akropolis, není-li uvedeno jinak

TISK TA Print

KRÁLOVNA

l e t e n k y o n l i n e

jednička na
trhu letenek

Využijte **nejoblíbenější** online

vyhledávač letenek www.kralovna.cz!

nejlevnější letenky do celého světa • low cost letenky
po Evropě • exkluzivní nabídky pro klienty Královny

Létat s námi se vyplatí!

letenky • ubytování • pojištění • chartery
eurovíkendy • plavby na zaoceánských lodích

www.kralovna.cz

